

FÁSORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

Újfolyam

76. szám

A Budapest-Fásori Református Egyházközség hírmondója

2019. június

*„Megáldotta földjét az Úr az égből
hulló harmat ajándékával, [...] a csipkebokorban lakónak kegyével.”
(5Móz 33,13.16)*

JÁRATLAN ÚT

„Három nap múlva végimentek az előljárók a táboron, és megparancsolták a népnek: *Halújátok, hogy a lévita papok fölemelik Isteneiteknek, az Úrnak szövetségládáját, akkor kerekedjete föl ti is, és menjete utána! De maradjon mintegy kétezer könyök távolság köztetek és közte; ne menjete túl közel hozzá! Így tudjátok majd, melyik úton kell mennetek, hiszen nem jártatok még soha ezen az úton. Józsué ezt mondta a népnek: Szenteljétek meg magatokat, mert holnap csodákat tesz köztetek az Úr.*” (Józs 3,2–5)

A megszokott, járt úton biztonságosabban érezzük magunkat, ismerős a terep, úgymond csukott szemmel is elboldogulunk. Tudjuk, mire számíthatunk, mi vár ránk. Időnként azonban új, járatlan úton is el kell indulni, hogy új élményekkel gazdagodjunk.

Így van ez az életünkben is. A megszokott élethelyzetünk időnként megváltozik. Modern szóhasználattal: ki kell lépnünk a komfortzónánkból. Néha tesszük ezt önként, izgalommal teli várakozással, máskor pedig a körülmények kényszerítenek rá bennünket. Ilyen új, járatlan út lehet egy iskolakezdés, új munkahely, házasság, gyermeknevelés vagy a visszavonulás, nyugdíjas évek, betegség, valakinek az elvesztése, gyász, magány, halál. Mind-mind járatlan utak.

Miközben elindulunk, két kísértés szokott úrrá lenni rajtunk: az egyik, hogy ragaszkodunk a régihez, belekapaszkodunk, nem akarjuk elengedni. Milyen sok házasság megy tönkre amiatt, mert a szülő beleszól a fiatalok életébe, még mindig irányítani akarja őket. Vagy a fiatal nem tud leválni, önálló döntéseket hozni. Sokan ragaszkodni akarnak régi életformákhoz, szokásokhoz, melyek talán megkötözik őket. A másik

kísértésünk, hogy teljes öntudattal, túlzott önbizalommal ugrunk bele az új helyzetbe: *Én ezt megoldom! Nem gond!*

Izráel népe is nagy változás előtt állt, amikor a pusztai vándorlást követően elérkeztek az ígért földjéhez. A megszokott életforma után eddig ismeretlen, járatlan úton kell elindulniuk. Eddig a pusztta volt az otthonuk, a vándorlás a létformájuk. Ebbe születtek bele, ezt ismerték. Most vár rájuk a honfoglalás, letelepedés, a földműveléssel járó ismeretek elsajátítása. Eddig mannával látta el őket Isten, most pedig meg kell dolgozniuk a föld adta táplálékért. A járatlan utat még természeti és emberi akadályok is nehezítették: első akadályként ott volt a Jordán folyó, melyen át kellett kelniük. Aztán pedig erős városokkal, vitéz harcosokkal találták szemközt magukat. Hogyan induljanak? És hogyan induljunk mi, ha járatlan út előtt állunk?

Isten iránti bizalommal

Tudva, hogy *Ő* ismeri az utat. Számára nem új, nem járatlan. Hiszen minden az *Övé*, *Ő* alkotta, *Övé* a földnek kerekésege. *Ő* ismeri a természet erejét, az emberi képességeket, a mi gyengeségeinket is. *Ő* adta az ígéretet, *Ő* viszi oda népét, *Ő* cselekszik. *Ő* állítja meg a Jordánt, *Ő* intézi úgy, hogy leomoljanak Jerikó falai. A mi életünket, a mi körülményeinket is ismeri. Az előttünk álló utat is. *Ő* ott is *Úr*. Ott is *Ő* az *Úr*. Ahogy a zsolttáros mondja: *„Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén lagnék, kezed ott is elérne, jobbod megragadna engem.”* (Zsolt 139,9–10) Ha Istennel indulunk, akkor ezzel a bizalommal tehetjük: *„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr –: jóléte és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amelyet nektek szánok.”* (Jer 29,11)

A jelet követve

Amikor Isten elindította népét, jelet is adott, melyet követhettek. Akkor ez a szövetség ládája volt: elől a papok vitték, a nép pedig követte. A láda Isten jelenlétét szemléltette. Ő nem előre küld, hanem előttünk jár. Azt mondja: Kövess! Mint a jó pásztor. Jézus használta magára ezt a jelzőt. Sőt azt is mondta: „*Én vagyok az út...*” Számunkra Isten Jézus Krisztust adta, hogy Őrá nézzünk, Őt kövessük. Azonban az a kísértésünk, hogy levesszük róla a tekintetünket, másfelé nézünk. Odüsszeuszaknak oda kellett kötöztetnie magát az árbochoz, hogy a szirének hangját hallva el ne csábuljon, le ne térjen újáról, s el ne pusztuljon. A mi életünket is kísérik modern „szirénhangok”, melyek el akarnak téríteni az Istentől számunkra rendelt útról. Ismerjük fel ezeket, s ne engedjünk csábításainak! Nézzünk fel Jézusra, Őhöz ragaszkodjunk!

Alázattal induljunk!

Legyen távolság köztetek és a láda közt; valamint szenteljétek meg, tisztítsátok meg magatokat! – adja ki az utasítást Józsue. A távolság és megszentelődés alázatot, bűnbánatot jelent. Isten szent. Arra indít, hogy önvizsgálatot tartsunk. Ismerjük fel, valljuk meg s bánjuk meg bűneinket! „*Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonosztságtól.*” (1Jn 1,9) Így kellett elindulnia

Isten népének akkor, és így indulhatunk ma mi is. Minden nap járatlan út: nem tudjuk, mik következnek ránk. Isten azonban nem hagy magunkra. Ő jelenlétéről biztosít, azt ígéri: „*én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.*” (Mt 28,20) Isten jelenlétét megtapasztalhatjuk a maga teljességében mint Szentháromság Istent: az Atyát mint Teremtőt, aki mindent alkotott, ismer, kezében tart; a Fiút, aki úttá lett értünk, előttünk jár, akit követhetünk; és a Szentlélek Istent, aki munkálkodik bennünk, bűnbánatra indít, megszentel. Ezért induljunk el a járatlan utakon Isten iránti bizalommal, Krisztust követve, alázattal! S útközben csodákat élünk át. Józsue is így biztatja Izráel népét: „*holnap csodákat tesz köztetek az Úr.*” És valóban megtapasztalták: a Jordán kettévált, Jerikó falai leomlottak. Nekünk is ezt a csodát ígéri: „*Ha vizen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged. Mert én, az Úr vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód!*” (Ézs 43,2–3)

E sorok írója megtapasztalta ezt, s vallja Jóbbal együtt: „*Eddig csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak.*” (Jób 42,5) Ezzel az igei üzenettel induljunk a nyári vakációra is, tudva, hogy „velem vándorol utamon Jézus...”

Peterdiné Molnár Judit lelkipásztor

Hajnali pirkadaton

Milyen éltető fények gyúlnak,
bennünket bátorítva, látóterünkbe,
Saját határainkat érintjük meg,
örömök és terhes gondok közepette?

Mennyek hátán, siralom völgyében,
sajátos utunkat ébren bejárjuk,
Napi kérdőjelek halmazára
Teremtőnknek bölcs válaszát várjuk.

Másnapi tarsolyunkban marad-e
tegnapról emészton, erős méreg,
Vagy Urunk jóságos intelmétől,
ébredő pirkadaton, felejsük el?

Küldetés vagy büntetés életünk,
találod vívódón, bánatos lelked!
Készülj ekkor alázattal imára,
emeld mennyekig tekinteted!

Gránitz Miklós

ELKÉSZÜLT AZ ÓVODA

Szeptembertől új helyen várják a kicsiket

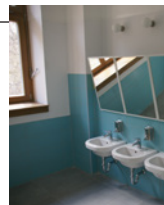
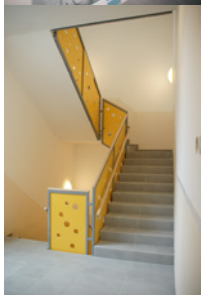
Ami két évvel ezelőtt is még lehetetlennek tűnt, az idén júniusra valósággá vált! Pedig mennyi minden nehezítette az új óvoda kialakítását! A tervezőasztalon csoda született, a hatósági akadályok egymás után hárultak el. Köszönet illeti a kormányt és egyházkerületünket, hogy támogatásával lehetővé tette a beruházást! Mégis elsősorban Istené a dicsőség, hogy óvodásaink és óvodapedagógusaink ősszel birtokba vehetik új otthonukat. Devich Márton főgondnokot a menet közben adódott nehézségekről, „meglepetésekről” kérdeztük s arról, hogy mitől különleges ez a modernista, minimál stílusú új óvodaépület.

– Mikor indult az építkezés?

– 2018 februárjában, s az eredeti elgondolás szerint 2018 októberére kellett volna befejeződnie. Múlt év szeptember vége felé azonban már látszott, hogy tarthatatlan a határidő. Sokáig folytak a bontási munkálatok, „háborús állapotok” uralkodtak, ezért új átadási napként 2019. január 26-át jelöltük meg. Kivitelezői nehézségek miatt azonban tovább csúszott az építkezés március végéig, ám ez a nehézség egyben áldást is jelentett számunkra. Menet közben ugyanis kiderült, hogy életveszélyes a tornaterem födémje, meg kell erősíteni vasgerendákkal. Hálát adunk projektmenedzserünk, Fürjes Kata fáradhatatlan munkájáért is, hatalmas feladat volt közben tartani a gyülekezet oldaláról az építkezést, a kivitelezővel, cégekkel, hivatalokkal folyamatosan tárgyalni, egyezkedni, levelezni. Mögötte pedig ott állt egy nagyon összetartó csapat.

– Már csak a használatbavételi eljárás van folyamatban, ez mikor zárulhat le?

– Reménységünk szerint június közepén. Ha megérkezik minden hatósági engedély, a hivatalos tanév végét követően szeretnénk

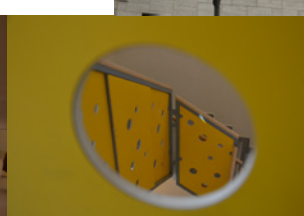
mihamarabb költözni. Előttünk a nyár, nem vagyunk szorításban, a szeptemberi kezdésig van elég idő szép nyugodtan berendezni az épületet – hozzáteszem: új, a legkorszerűbb berendezésekkel.

– Mitől egyedi, mitől más, mint a többi hazai óvoda?

– Sokáig úgy néztünk erre az épületre, hogy itt nem lehet óvodát működtetni, mert a hazai törvények nem engedélyezik, óvodát csak földszinten lehet kialakítani. Isten mégis mutatott nekünk irányt, s Bertsák Zoltán építész presbiterünk tervezőirodája tudott olyan tervet alkotni, amely megfelelt a katasztrófa-, tűzvédelmi és egyéb biztonsági előírásoknak. Minden irányból menekülési útvonalakat kellett biztosítani, amit egy új lépcsőháza és lift beépítésével értek el, így most két lépcsőháza van az épületnek. Növeli a biztonságot, hogy egy különleges nyomásrendszer megakadályozza egy esetleges tűz terjedését. Isten segítségével sikerült egy olyan tervet letenni az asztalra, amely átment minden hatósági engedélyeztetési eljáráson. Így kerülhettek az emeletre az óvodai csoportszobák. A másik extra: az udvar. „Cipőkanállal kiszorítva” sikerült elérni, hogy meglegyen a gyermekeként megkövetelt, európai uniós zöld felület, csodálatos játszóépítményekkel. A gyülekezet a régi udvar kétharmadát átadta az óvodának, s az épület mögötti vékony területen is növényeket, gyeptelepítettünk, így tudtunk megfelelni az EU-s szabályozásnak. Az eredmény önmagáért beszél. A legfontosabb mégis, amitől más a Csipkebokor ovi, mint a többi, az a lelkisége.

– Milyen új funkciókkal rendelkezik az óvoda?

– Hatszoptorosra tervezték, ám 2019 őszén egyelőre öt csoporttal indulunk. Belakjuk az épületet, s 2020 őszén indulhat majd a hatodik csoport. Nagy áldás az új épület, több fejlesztőszoba s egyebek mellett a relaxációt és egészségmegőrzést szolgáló szószoa is működik majd itt. A tornaterem nemcsak megszépült, hanem „előadótermi” funkciót is kapott, beépítettek egy kihúzható színpadot világítástechnikával. Nagy öröm, hogy a gyülekeze-

tünk is újabb helyiségekhez jut benne. A földszinten egy szuper játszószoza épül ki missziói célokkal. S lesz végre a hittanoktatóknak is saját irodájuk. Az ifisek is otthonra lelnek majd az épület alagsorában, s a gyülekezet egyes szolgálati csoportjai is tarthatják majd itt alkalmaikat.

– Szeptember 1-jétől itt, az új helyen fogadják a kicsiket. Lesz valamilyen ünnepség?

Hálaadó istentiszteleten állunk meg szeptember közepén, immár Somogyiné Krisztina és Somogyi Péter lelkipásztoraikkal együtt, s hálát adunk Istennek temérdek ajándékáért, a megújult épületért. Átéltük: „*Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.*” (Zsolt 127,1)

Cseke Hajnalka

ISTENT DICSÓÍTÓ ÉNEKEK A PARLAMENT ELŐTT

Híradás a Béres-versenyről

Idén 92 éves fasori Julianna iskolánk. A rendszerváltás utáni újraindulása óta szinte minden évben megrendezzük a Béres Ferenc országos zsoltár- és népdaléneklő versenyt a református iskolák számára.

A verseny jó híret sok versenyző elvitte az ország különböző tájaira, így mára már nem csak református iskolák jelentkeznek versenyünkre. Különlegessége, hogy a versenyző diákoknak református énekekkel és magyar népdalokkal kell készülniük. Így hitünk erősítése, Isten dicsőítése mellett nemzeti gyökereink ápolása is helyet kap az alkalom során.

Néhány éve a verseny szerves részévé vált, hogy kimozdulunk a templomból, és a versenyre nevezőkkel egy közös kórust alkotva szebbnél szebb budapesti köztereken éneklünk „flashmob jelleggel”, az ott spontán összegyűlő hallgatóság nagy örömeire. Idén az ország 45 iskolájából érkező 246 versenyző gyermekkel, 94 kísérő tanárral és a mi iskolánk 25 felügyelő pedagógusával a Parlament előtt énekeltünk népdalokat, zsoltárokat és kánonokat a közmédia és a református hírportálok megtisztelő jelenlétében.

Hálaadó imádság

Az idei versenyre április 5-én került sor. Ünnepléses megnyitóval indult a templomban,

ahol a „zsűrrikórus” felemelő éneke után Isten Igéjére figyelve kezdhettük a napot. Ezután a versenyzés 8 egyéni korcsoportban, valamint alsós és felsős csoportos kategóriában zajlott. Az utóbbit néhány éve vezettük be, hogy segítsük a tehetséges, de bátortalanabb gyerekeket is. Mindig nagyon népszerűek ezek a kategóriák.

Mivel igen összetett a versenyanyag, ezért a zsűritagok is több területről érkeznek: egyház-, klasszikus, illetve népzenei köréből. Nagy öröm számunkra, hogy évről évre neves muzikusok tisztelnek meg bennünket szakmai jelenlétükkel, idén például Tímár Sára Junior Prima díjas református népdalénekest és Szabó Barna KÓTA-díjas református egyházzenei zeneszerzőt, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem tanárát is a zsűri soraiban üdvözölhettük.

A versenyzés végeztével, ebéd után kivonultunk a Parlamenthez a honvédség által biztosított különbuszokkal. Nagy élmény volt mindnyájunknak az Országház előtt dicsérni az Urat! A versenynapot a templomban fejeztük be ünnepléses díjkiosztással, hálaadó imádsággal. A díjátadás végén az első helyezettek énekét hallgathattuk meg, amely mindig felemelő élmény. Feltöltekezve, meggazdagodva indulhattak haza az ország minden tájáról hozzánk érkező gyermekek a nap végén.

Tarnócziné Varga Csenge és Dócziné Takács Zsuzsanna, a verseny szervezői

Tarnócziné Varga Csenge énektanár a Béres-verseny egyesített kórusával a Parlament előtt

MIT ÜZEN NEKÜNK A PÁRIZSI NOTRE-DAME ORGONÁJA?

Sokan követtük mély döbbenettel a közelmúlt talán legelgondolkodtatóbb eseményét, a párizsi Notre-Dame-ban bekövetkezett tüzesetet.

Nagyhét első napján hamuvá égett a másfél évszázadon át épített gótikus remekmű 800 éves, ácsolt tetőszerkezete, a boltozat több ponton beszakadt. Felmérni is nehéz, hogy az értékes műemlék milyen károkat szenvedett. Maga az épület a gótika művészettörténeti gyöngyszeme, a katedrális a világ kiemelt keresztény zarándokhelye. Orgonáját az 1400-as évektől napjainkig tartó, mesterien kivitelezett átépítések és folyamatos bővítések avatták a világ egyedülálló és félreismerhetetlenül gyönyörű hangú templomi hangszerévé.

Páratlan hatás

Személyes érintettségem régi keletű, gyarapodó szakmai élményeim egyre szorosabb szálakon hozták számomra közelebb ezt a kivételes hangszercsodát az elmúlt 30 évben. Mindig kutattam a pontos okait annak a meg-

foghatatlan művészi szépségnek, melyet ez a zeneszerszám képvisel. Számptalan rácsodálkozás, újabb és újabb megbizonyosodás érlelte meg bennem azokat a gondolatokat, melyek segítségével a lényegét tudom megragadni annak a páratlan hatásnak, melyet ez a hangszer hallgatójára gyakorol. Ezek az elvek lettek fasori orgonabővítésünk szilárd művészi alapelvei, és minden alkalommal meghatódom, amikor orgonánk olyan villanásokat tesz, amilyenekre csak a Notre-Dame több száz éves orgonája képes.

Földi életünk sikerei aligha képzelhetők el kudarc és csalódás nélkül. Ilyen mélypontomon találkoztam először a Notre-Dame orgonájával. Egy nagyon kedves barátom 1993 őszén elvitt egy német csoporttal végigjárt, párizsi orgonalátogató túrára. A 19. kerületben laktunk egy hétig. Isten ajándéka volt ez, és nem tudhattam, hogy pontosan két év múlva a történelmi Conservatoire – mely éppen ebben a városrészben van – legmagasabb osztályába felvett, első magyar orgonista leszek. Külön elbeszélést igényel, hogyan adta Isten kezembe azt a szellemi

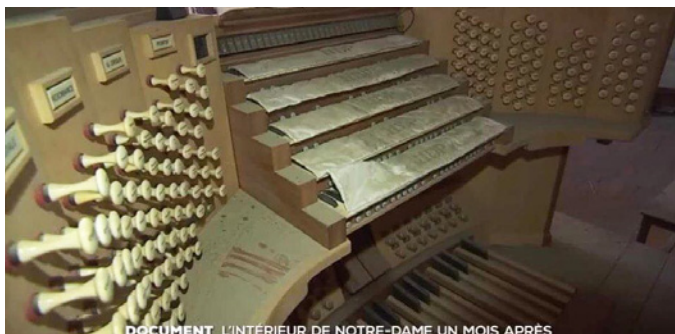
tőkét és azokat a sikereket, melyek megalapozták későbbi orgonaművészi, egyházzenei- és pedagógiai tevékenységemet.

Első orgonatanáromat, Baróti Istvánt meghívtam néhány notre-dame-i orgonórámra. Ezzel jelképesen kifejeztem hálámat azért, hogy nála indulhattam el hivatásomban. Az egyik ilyen óra előtt közösen megittunk egy csésze teát,

Pálúr János a párizsi Notre-Dame orgonájánál

és akkor hangzott el Barótitól Olivier Latry felé az a mondat, mely ma is a fülemben cseng: „Boldog lehet egy ilyen szép hangszer közelében.” Nem szükséges ebbe bármi többet belemagyarázni, de volt ebben fájdalom is, hiszen ez a boldogság csak néhány embernek adatott.

A hamuval belepett orgona

Isten nem tárgyakhoz kötődő boldogságot készít

A tüzeset előtt három héttel különös élmény ért. Vasárnap este érkeztem haza Párizsból előző napi notre-dame-i koncertem után. Ilyenkor még a legmegszokottabb dolgoknak is rendkívüli érzelmi töltése és jelentősége van. Végigsétáltam templomunkban a Julianna iskola hétkezdo áhítata előtt, és valami hihetetlen békesség, boldogság és hálaadás költözött belém, átérezve azt, hogy nem vagyok boldogtalan a notre-dame-i orgonától 1500 kiométerre, hanem csak álmélnokdni tudok azon, amit Isten számomra – még az orgona terén is – az elmúlt évtizedekben készített. Átéltém azt, hogy Isten nem tárgyakhoz kötődő boldogságot készít nekünk, de ha látunk egyértelműen tőle elkért és megkapott ajándéktárgyakat az életünkben, akkor még ezek is az általa ígért, el nem múló boldogságot közvetítik felénk.

Kétféle lelkület

A tüzeset másnapján, mivel épp nagyhét volt, Jézus keresztthalála jutott eszembe. Nagyszombat csendes nap. Igaz, a formális készülődés megvolt a „páska ünnepére”, de előző nap vilárossá vált, hogy csak kétféle lelkület létezik: a Krisztust elfogadó és az őt elutasító. Arról, hogy melyik vagyok, én döntök, minden továbbirol Isten gondosko-

dik. Például az is az Ő ajándéka, ha megvan bennem a szándék – s akkor Ő megérteti velem az összefüggéseket, azokat a titkokat, amelyek elől a szívében hitetlen ember saját maga zárkózik el.

Életem során többször megjártam „a Notre-Dame-ból a Faszorba” vezető utat. Amikor a gyülekezet 21 évvel ezelőtt meghívott organistának, Devich Márton egy hosszú cikket írt a *Magyar Nemzet*be ugyanezzel a címmel. A Notre-Dame orgonája titkokat hordoz és üzen, de rajta keresztül Isten számomra leginkább a hit titkait fedte fel. Ezért voltam boldog a Notre-Dame-ban, és ezért vagyok boldog a Faszorban is. Ezt a fajta boldogságot még az sem tudja elvenni tőlem, hogy bizony fájdalmas szembesülni azokkal a fényképekkel, melyek a megsérült katedrális hamuval vastagon belepett orgonájáról készültek. Az épület és a hangszer – még ha szellemi értékeket sugároznak is – csak tárgyak, melyeket vastagon betérett a hamu, a totális megsemmisülés rémisztő jelképe. A hit értékét Péter apostol a tűzben kipróbált aranyhoz hasonlítja (1Pét 1,7). A Notre-Dame orgonája ezt üzeni ma nekünk, és ezt szeretném én is közvetíteni minden egyes faszori orgonajátékomon keresztül.

Pálúr János

MEGÚJULTUNK ISTEN KEGYELMES SZERETETÉBŐL

A Somogyi lelkész házaspár képeslapja Skóciából

Csodálatos látni, hogy ugyanaz a Szentháromság Isten hogyan formálja az emberi szíveket egész más gyülekezetekben! Jó gyönyörködni Isten munkájában, az ötletekben, melyeket ad, és az Őt szolgáló engedelmességben – írta szeretett lelkipásztorunk, Somogyi Krisztina, amikor arra kértem, küldjön „képeslapot”, hogyan telik a szombatfélévük.

Eric Liddell olimpiai futó, misszionárius, a *Tűzszekerek* című film főszereplője – John Knox reformátor – Oswald Chambers lelkész,

John Knox reformátor temploma Perthben

misszionárius – James Alexander Stewart futballista, evangelizátor – David Livingstone orvos, misszionárius, Afrika felfedezője – mi a közös bennük? Mindegyikük skót származású, és hatottak magyar református hitűnkre. Soha nem gondoltuk korábban, hogy ilyen sok szállal kötődünk Skóciához, mielőtt ide nem jöttünk, és újra fel nem fedeztük ezeket a számunkra fontos gyökereket.

A szombatfélévben lehetőségünk volt Debrecen környékén tölteni heteket, majd Skóciában 10 hetet. Mindenütt az volt az elsődleges célunk, hogy református hitűnkben erősödjünk. Skócia azon kevés országok egyike, ahol a református egyház a „Church of Scotland”. Most, hogy a *Fasori Harangszó* szerkesztősége megkért minket, hogy küldjünk egy hosszabb képeslapot az olvasók számára, röviden így tudnánk összegezni mindent: *megújultunk* – Isten kegyelmes szeretetéből.

Mi segített ebben?

Az elutazás. Sokan mondták a szombatfélév előtt, hogy feltétlenül utazzunk el! Akkor nem érttem, hogy miért. Hiszen akár az otthonunkban is maradhattunk volna. „De igazán akkor tudtok kikapcsolódni, ha elutaztok!” Ez valóban így van. Mindaddig, amíg ki nem mozdultunk, nem tudtuk elengedni, igazán letenni a mindennapi feladatokat, melyek addig kitöltötték a gondolatainkat. Ritkán adatik meg az embernek, hogy ennyi időre elutazzon, nekünk is csak 28 év szolgálat után. Ha azonban az ember tudja, hogy ez milyen megújító, akkor el tud utazni nyaralni,

vagy többszörös ajándék elmenni egy csendshétre, gyülekezeti hétre, mert ott nemcsak otthonról jövünk el, és egy másik földi helyre megyünk, hanem bekapcsolódunk Isten országába is!

Aztán egy idegen nyelv mélyítése. „Soha nem vagy idős addig, amíg tudsz valami újat tanulni” – mondta egyik kedves filmem 90 éves szereplője. Valóban megfiatalító bármilyen új dolgot elkezdni. Tanultunk nyelveket már a gimnáziumban is, majd a teológián, most új út számunkra az angol nyelvben megerősödni. Főleg egy olyan környezetben, ahol a legtöbben dialektust beszélnek. Vajon milyen új utat, lehetőséget nyit ki számodra Isten? Lehet az is új, hogy elmegyek a gyülekezetünk egy olyan alkalmára, ahol még soha nem voltam. Találkozom olyan emberekkel, akikkel még soha. Megteszek egy olyan dolgot, amit még nem próbáltam.

A hívő emberek közössége. Nagyon sok és sokféle hívő emberrel találkoztunk hajdúszoboszlói és skóciai heteink alatt. Csodálatos látni, hogy ugyanaz a Szentháromság Isten hogyan formálja az emberi szíveket egész más gyülekezetekben! Jó gyönyörködni Isten munkájában, az ötletekben, melyeket ad, és az Őt szolgáló engedelmességben. Ugyanez megújít téged is, ha közelebb jössz Isten tanítványaihoz!

A gyülekezetek, melyeket látogattunk. Itt, Skóciában három gyülekezetbe is mentünk rendszeresen, és négy gyülekezet életébe is betekintheztünk. Egy lelkipásztornál laktunk, sok lelkészt megismertünk, és sokat beszélgettünk velük. Megújító számunkra új szolgáltatásokat megismerni, új ötleteket felfedezni. Az anyaszentegyház Krisztus teste, melynek ölelésében hogyan újulna meg az ember, ha valóban részese lehet!

Sokkal több időnk volt az *imádságra*. A közös imádságra és az egyénire is. Nagyon vágytunk erre. Vágytunk rá, hogy minél

Robert Calvert lelkésszel

több embert, szolgálati területet, a jelen és jövő kérdéseit, országaink állapotát Isten elé vigyük. Itt hallottam Skóciában az egyik igehirdetésben: „Mennél jobban magasztalod Istent, annál nagyobbak látod Őt és annál kisebbnek a problémáidat, melyekben vagy!”

Ha *olvasok*, az mindig megújít engem. De aztán hamar azon kapom magam, hogy ott sorakoznak a könyvek az ágyam mellett, az íróasztalon, és nincs időm elkezdni, folytatni vagy befejezni őket. Most több idő adatott az olvasásra, habár azt gondolom, még mindig nem elég. Mindenesetre most újra megtapasztaltam, hogy a könyvek könyve adja a legnagyobb békességet és legbölcsebb ismeretet. Vajon ki milyen gyakran és mennyit olvas belőle?

Megújítja a házasságot és az egyéni életet is, *ha több időt tudunk tölteni a házastársunkkal*. Ezen a téren nekünk sok bepótolnivalónk van. Hiszen az ember sokszor reggeltől estig a szolgálatban van! Most mint egy második nászutat éltük meg ezeket a heteket. Isten csodálatos ajándékának láttuk mindig, hogy egy a hitünk és a szolgálatunk. Az együttlét során előjönnek a különbségek, a kérdések, de lehetőség van mélyebb beszélgetésre és remélhetőleg a rendezésre is. Jó lenne házaspároknak gyakran idegen helyen összezárva lenni. Oldjátok meg! Találjátok fel együtt magatokat! Egy biztos: most újra megerősödött bennünk, hogy tudatosabban kell időt szánni az együtt töltött órákra, hetekre, időszakokra!

Skóciai tájkép

Többet voltunk a természetben. Az egyik skót lelkész azt mondta, hogy azért jött haza 20 év rotterdami szolgálat után, mert nagyon hiányzott neki a skót vidék. A gyönyörű, homokos tengerpart, a sziklás dombok és hegyek, folyópartok, tópartok, vízesések. Persze nem kevésbé szépek Magyarország gyönyörű vidékei sem. Az ember ül, és hallgatja, ahogy a víz mossa a partot, a madarak csicsérgését, nézi az eget vagy a panorámát egy hegy tetejéről. Miért annyira felüdítő ez? Mert Isten alkotása, mert a keze munkájában gyönyörködünk. Urunk ezen keresztül is kijelenti magát nekünk. Ha Istent dicsőítve nézünk egy szál virágot, az sokkal mélyebben hat a lelkünkre. Milyen jó, hogy Budapesten annyi gyönyörű hely van, ahova ki vagy fel lehet menni, és énekelni lehet: „Nagy Istenem, ha nézem a világot, / Melyet teremtett, szent »legyen« szavad [...] / Szívem feléd ujjong örömele: / Mily nagy vagy Te, mily nagy vagy Te!”

Megújító dolog *hálaokokat találni*. Mennyi mindenért nem ad hálát az ember! Mennyi mindent természetesnek gondol. Aztán amikor messzebb utazik, és elvételik tőle, amikor nem a mindennapi élete része, akkor jobban értékeli. Mennyire hálásak lehetnek, hogy közel él hozzátok a családokat! – mondták itt sokan, akiknek gyermekeik – mivel az angol világnyelv – Amerikában, Ausztráliá-

ban, Európában élnek. Mennyire örülhetünk, hogy ennyien járnak a Fasorba templomba, a gyülekezet családjába! És ennyiféle alkalom van! Hiszen Dundeeben nehezen lehet nagyobb gyülekezeteket találni, és a legtöbb helyen csak vasárnap van alkalom! Mennyire hálásak lehetünk a sok napsütésért Magyarországon, hiszen itt, Skóciában egy nap alatt négy évszak is lehetséges! Köszönjük Urunknak a Skóciában kapott tanításokat, megtapasztalásokat, a szolgáló életek gazdag példáját! Köszönjük, hogy sok hívő embert megismerhetünk, akiktől sokat tanulhatunk! Mindebben gazdagon volt részünk! Hátha majd egyszer erről is mesélhetünk!

Igen, néha fel kell menni a hegyre, távolabb kell menni a dolgoktól, hogy jobban rájuk lásson az ember, hogy jobban értékelje vagy éppen észrevegye őket. Ha az ember felemelkedik, eltávolodik, akkor máshogy látja a dolgokat. Ugyanerről beszél ez az utolsó kép is, melyet Péter Dundee egyik kilátójából készített. Mikor a templomokban megmutattuk, az embereknek teljesen új volt. Előtte soha nem látták, hogy egy kereszt van a hídban, és a templom pont rámutat!

Kettőnk nevében Somogyiné Krisztina

GYOMOK

Dühödten tépkedem a kertemet beterítő tavaszi gyomokat. Tyúkhúr a neve. Lágy, könnyű száruk erdeje, milliméternyi apró virágokkal. *Jelentéktelenek.*

Jut eszembe, egyszer egy régi tavaszon *letérdeltem* hozzájuk, fényképezőgéppel egyetlen kis virágukról szuper közeli felvételt készítettem. Kinagyítva ámulatba estem: a csöpp virágnak gyönyörű, fényes, fehér szirmai voltak, közepén a kicsúcsosodó, sárga bibével. A képet látva mindenki valamilyen egzotikus csodavirágnak vélte.

És akkor kérdezem: Nem kellene, valahányszor indulatos vagyok, előbb letérdelnem?

Széplaki György

*Az alázat kegyelme. Simon András grafikája
(cikkszám: 1416; a szerző engedélyével)*

KELL EGY CSAPAT!

Húsvét ünnepe előtt, április 13-ra templomtakarítást hirdettünk, ám egy héttel korábban még alig volt jelentkező a szolgálatra. Az Úr azonban már akkor tudta, kiket fog elindítani...

A főgondnoki jelzésre megmozdult a gyülekezet: Isten sokakat megszólított, hogy segítsenek, mivel nagyobb létszámú csapat kellett ahhoz, hogy a takarítást az Ő dicsőségére maradéktalanul elvégezhessük. Áldás volt látni és átélni, hogy végül egy komoly fasori csapat gyűlt össze, melynek minden tagja megtapasztalhatta a szolgálat során a testvéri közösség erejét és örömét, az Úr szeretetét. Köszönjük, hogy húsvétra gyönyörű, tiszta lett a templom! És ne feledjük: mindig kell egy csapat!

JÓ IDETARTOZNI!

Interjú Győrffy Eszter lelkipásztorral és Kis Csaba presbiterrel

Győrffy Eszter beosztott fasori lelkész, hitoktató, férje, Kis Csaba gyülekezetünk presbitere, a Julianna iskola műszaki vezetője – több szállal kötődnek a Fasorhoz. Nyolc éve ismerjük egymást, mégis sok újat megtudtam róluk.

Hogyan találtatok rá a fasori gyülekezetre?

Csaba: 2003-ban, amikor átjöttem Erdélyből, közösséget kerestem. Gurzó Józsvival összeharagtóztam a munkahelyemen, ő hívott ide. Gyerekkoromban Kolozsváron a Farkas utcai református gyülekezetbe jártam, ott is konfirmáltam. A Fasorban bekapcsolódtam az ifibe, ahol fiatalos, nyitott közösséget találtam. Volt egy időszak, amikor párhuzamosan két helyre jártam, a Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Gyülekezetbe, ahol Eszter akkor szolgált, és a fasori ifibe.

Eszter: Lelkipásztorként arra vágytam, hogy feltöltődhessenek. 2008-ban, amikor a nagyobbik fiunk, Károly megszületett, és gyesre mentem, a Fasort választottam. Ennek több oka is volt. Amikor Csaba átköltözött Budapestre, és itt maradt, ezzel sok mindent feladott értem, fontos gesztusnak tartottam, hogy ahhoz kötődjem, ami neki fontos. Eljöttem a Kálvin téri gyülekezetből, ahova gyerekkoromtól kezdve tartoztam, ott kereszteltek, ott konfirmáltam, ott esküdünk, sőt az egyetemi gyülekezet is ott kezdődött. A másik ok a Fasor mellett az igehirdetések hangvétele és tartalma volt, ami igen vonzó volt. A harmadik pedig az a szempont, hogy ez egy gyerekbarát gyülekezet. Itt gyermekmegőrző, baba-mama kör működött, olyan fórumok, ahol gyerekesként be tudtam kapcsolódni, akár még nyári programra is lehet gyerekekkel menni. Olyan természetességgel

és szeretettel fogadtak, ami nincs mindenhol. Ezenkívül az is idekötött, hogy itt szolgált Végh Tamás, aki a mentorlelkészem volt korábban.

Milyen pályát választottatok, és mivel foglalkoztok most a Fasorban?

Cs.: Kiskoromtól kezdve feltalálónak készültem, vonzott a műszaki pálya. Ugyanakkor a megtérésem után jobban kezdtek érdekelni Isten dolgai, alaposan tanulmányoztam a Bibliát, és teológus akartam lenni. Érettségi előtt ez dilemmát jelentett számomra, és végül a műszaki pályát választottam, elektromérnök lettem. Később Eszter támogatott abban, hogy elvégezzem a református teológiát. Budapesten, a Károli-egyetemen öt tanévet végeztem, majd Sárospatakon lelkipásztori munkatársi diplomát szereztem.

Sohasem aggodalmaskodunk

Számos helyen dolgoztam, sokféle szakterületet kipróbáltam, voltam programozó, fejlesztő, gyártásvezető, műszaki ellenőr, de alkalmi munkákat is végeztem. Anyagi helyzetünk meglehetősen változatosságot mutatott az évek során, de sohasem aggodalmaskodtunk. Az Úr minden helyzetben kirendelte a szükséges dolgokat.

Jelenleg a Julianna iskolában vagyok műszaki felelős. Gyakorlatilag minden, ami mozog, és nem gyerek, hozzám tartozik. A kollégium épületeinek üzemeltetését két beosztott karbantartó kollégámmal végezzük. Aktuális feladat a Csapkebor óvoda új épülete átadás-átvételének lebonyolítása. Úgy érzem, hogy most a helyemen vagyok, testre szabott a munkám, és Isten országát építő dologban veszek részt.

Ami a szolgálatot illeti, 2018 óta pópresbiter, egy hónapja pedig már presbiter vagyok. Ezenkívül szolgálatvezetőként a cserkészettel való kapcsolattartás is hozzám tartozik.

E.: Vallástanár–történelemtanári pályát kezdtem el, 11 évet tanítottam. Közben elvégeztem a lelkészt is, kifejezetten azzal a céllal, hogy egyetemi lelkész szeretnék lenni. Erre nagyon erős elhívásom volt. Egyetemi lelkészként helyezkedtem el, ahol 14 évet töltöttem. Ebből tavaly nyáron nagyon hirtelen, szándékom ellenére ki kellett lépnem. Korábban gondolkoztam azon, hogy ha ezt a szolgálatot egyszer el kell hagynom, akkor olyan helyre szeretnék menni, mint a Fasor, ami lelkületében, struktúrájában, működésében számomra az élő közösséget jelenti.

Még egyetemi lelkészként, 2017-ben kezdtem tanítani református hittant a fasori evangélikus gimnáziumban, eleinte 4 órát, később már heti 8 órára lett. Miután el kellett jönnöm az egyetemiből, a Fasor szívesen fogadott, jelenleg vallástanár, beosztott lelkész vagyok. Hosszú távon szívesen vállalnék más feladatokat is, például a gyülekezet területéhez tartozó gimnáziumi hitoktatás megszervezését, bekapcsolódnék az ifjúsággal, a fiatal felnőttekkel való foglalkozásba és a lelkigondozásba. Ezekben mind nagy gyakorlatom és tapasztalatom van.

Hogyan tudod összehangolni a hétköznapi feladatokat a lelkész, a tanár és a családanya feladatait?

E.: Talán úgy, hogy egyes dolgokra hangsúlyt helyezek, másokat pedig elengedek. Például bizonyos háztartási tevékenységeket nem tartok feltétlenül szükségesnek, és nincs autónk, nem nézünk tévét. Elengedjük az időrabló elfoglaltságokat, cserébe azért, hogy jelen legyünk. A minőségi időre többet szánunk. Sok mindenben rugalmasak vagyunk, a gyerekeket is erre neveljük. Egy hittanórára, prédikációra bárhol, bármikor tudok készülni, akár

utazás közben is gondolkodhatok, vihetem magammal a könyvet. Az íróasztal mellett kevesebb időt töltök, de jártomban-keltemben sokat foglalkozom a feladataimmal. Van még egy titkunk: a Kálvin térnél lakunk, nekünk minden közel van, jó a közlekedés. Gyalog elérhető a gyerekek iskolája, a nagycsarnok, az anyukám lakása – ezzel sok időt nyerünk.

Hálás vagyok, hogy Csaba ilyen

Támogatjátok egymást a szolgálatban?

Cs.: Igen. Virágvasárnap például kint voltunk portyázni a cserkészcsapattal, amikor telefonon olyan tanácsokat adott nekem Eszter, hogy sikeresen meg tudtam tartani az alkalmat. Elmondta, hogy ő hogyan csinálná, és az tényleg bevált. Vannak olyan feladataink, amiket az végez el, aki éppen tudja, míg más munkákat sajátosan egyikünk vagy másikunk csinál.

E.: Előfordul, hogy a szolgálatban kicserélünk egymás között feladatokat. Több családnál azt látom, hogy a férj nem támogatja a feleséget, nem örül a párja ambíciójának. Nálunk az apukám úgy állt hozzá, hogy ha egy nő tehetséges, akkor mellé kell állni. Nagyon hálás vagyok, hogy Csaba is ilyen. Ő nagy áldozatokat hozott azért is, hogy a gyerekeinkkel kicsi korukban együtt lehessen.

Két kisfiatok van...

E.: Igen, Károly 10 éves, aki központi figura, sokan ismerik, Levente 9 éves. Nem könnyű lelkészgyerekeknek lenni, próbáljuk jól kezelni ezt a helyzetet, szabadságot adva nekik. Pici koruk óta gyülekezetbe járnak, a hitben elkötelezettek, a közös nyaralásokat is élvezik. Károly szeret gyerekek között lenni, kedveli a gyerekhittant. Levi szívesebben ül a templomban a felnőttekkel, ahol jól érzi magát. Látszólag lapozgat, olvasgat, de meglepően sok mindenre emlékszik az Igéből. A felnőtt Bibliát szokta olvasni.

Éhség az Ige után

Hogyan szólított meg titeket az Úr? Hívó családban nőttetek fel?

Cs.: Tradicionális, de nagyon sérült családba születtem, sok sebet hoztam otthonról. A családtagjaim névlegesen reformátusok, a nagyapám presbiter is volt, apám azonban nem beszélt a hitéről, inkább kulturális szinten tartotta a református tradíciót. A Farkas utcai gyülekezetben a konfirmáció előtt kiváló felkészítést kaptam, sokat tanultam. Aztán román baptisták elhívtak egy evangelizációs estre, ez fantasztikus élmény volt számomra. Ennek nyomán hatalmas éhség lett úrrá rajtam az Ige után, rengeteget olvastam a Bibliát, jártam a magyar baptista gyülekezetbe, ahol Mike Sámuel is szolgált. Amikor Budapestre költöztem, közösséget kerestem. A Fásorban megtapasztaltam, hogy az egyház megtartója, Krisztus áll a középpontban. Kiváló igehirdetéseket hallottam az egyetemi gyülekezetben is. Egyszer egy hónapra elmentem nemzetközi misszióba Egyiptomba, ami életem meghatározó élménye volt.

E.: Protestáns családban nőttem fel, reformátusok vagyunk, de van evangélikus ág is. A szüleim azt szerették volna, hogy személyes élmény legyen számomra a keresztség, azt tervezték, hogy 6 évesen, amikor iskolába megyek, megkeresztelnek. Evangélikus lettem volna, de a leendő keresztyánomat baleset érte, így a keresztelő elmaradt. Vasárnaponként a Kálvin téri református és a Deák téri evangélikus templomba jártunk felváltva, főleg zenés áhítatra, ahol igei magyarázatot is tartottak.

12 évesen láttam a Szabó Magda regénye alapján készült *Abigél* című filmet, aminek egy részlete megragadott. Amikor Gina belép a gimnáziumba, és várakozik a folyosón, a falon lát egy Igét és nem érti: „...nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könnyörülő Istené.” (Róm 9,16) A regényben ez két ponton is visszatér: amikor Gina nem érti,

mi történik vele, és ezt az Igét idézi. Többször elolvastam a könyvet, hogy megértsem, miről van szó. Ennek kapcsán felmerült bennem, hogy ki vagyok én. Akkor derült ki, hogy még nem voltam megkeresztelve. Apukám rám bízta a döntést. Bennem az fogalmazódott meg, hogy református szeretnék lenni. A Kálvin téren 12 évesen már konfirmációra hívtak, így mentem el hittanórák nélkül konfirmációra.

Nekem az a két év meghatározó volt Molnár Miklós lelkész, Molnár Judit édesapja körében. Egy alkalmat sem hagytam ki. Lenyűgözött, és sok minden helyre került bennem azokból, amiket az áhítatokon hallottam. Úgy éreztem, hogy fokozatosan, de nagyon erősen átfőmál az Isten. A nagyhéten, a felkészítő istentisztelet után bementünk a parókiára, és ott megkeresztelték. Életem hatalmas élménye volt. Eredetileg történelem-földrajz szakos tanár akartam lenni, de ezzel párhuzamosan alakult ki bennem, hogy nekem a hit kérdéseivel kellene inkább foglalkoznom. Ha megkérdezték, mi akarok lenni, azt válaszoltam: „Amit Miklós bácsi csinál: ül, és Jézusról beszél.” Sokáig nem tudtam, hogy a lelkészek sokkal többet csinálnak, mint ülnek, és Jézusról beszélnek, de akkor azt elhatároztam, hogy lelkész leszek. A történelem jól ment, így lettem történelemvallás szakos tanár. A konfirmáció után a Kálvin téren működő egyetemi gyülekezetbe kezdtem járni, és alig vártam, hogy egyetemista legyek, és az lehessen az igazi közösségem. Amikor kinevezték az első egyetemi lelkészt, éreztem, hogy nekem is ezt kell majd csinálnom.

Eszter, Károly,

Fogyasztói kereszténység

Sokat foglalkoztál fiatalokkal. Milyenek látod őket?

E.: Szerintem nem beszélhetünk homogén fiatalságról, akár egy gyülekezeten belül is megjelenhetnek nagy különbségek. Nagyon befolyásolja a hitéletüket, a kommunikációjukat, hogy milyen technológiai háttérrel nőttek fel. Egyre jellemzőbb az elköteleződés hiánya, a fogyasztói kereszténység és az, hogy nehe-

Levi és Csaba

zen tesznek erőfeszítést valamiért. A hitélet is egy erőfeszítés, hiszen meg kell tagadnom a régi éneket. A közösségi élményért meg kell dolgozni, annyit tudsz kivenni, amennyit beleteszel. Egyre több korcsoportot jellemez az attitűd: ha itt vagyok, elköteleződöm ide, s akkor kimaradok valami másból.

A gimnazisták között azt tapasztaltam, hogy vannak komoly hívők és olyanok is,

akik nincsenek megkeresztelve, de legalább érdeklődők. Ha azt állítjuk, hogy csak ilyenek vagy csak olyanok a fiatalok, akkor nem fogjuk tudni megszólítani őket. Az egyetemisták körében azt látom, hogy az érzelmi kereszténység felé haladunk. Jellemzően a hitet mint érzést közelítik meg: „érezem az Istent – nem érzem, közel van – távol van”. Pedig komoly bibliaismeret szükséges, meg kellene ismerni az Istent tulajdonságaiban, kijelentésében, az evangélium lényegében. Ha kimondom valamiről, hogy bűn, akkor nem vagyok toleráns és megértő – ez a kereszténység nem vonzó számukra. Nem Krisztus sze-

mélyéhez való viszonyuk alapján ítélik meg a másik vagy a maguk hitét, hanem hogy az aktuális problémához (pl. homoszexualitás) mennyire „szeretetteljesen” viszonyulnak. Egyetemi lelkeszi szolgálatomban nagy veszélynek, de egyben nagy lehetőségnek is láttam, hogy sokakat csak a dicsőítés vonzott a közösségbe.

Élő gyülekezet

A szülőknek is nagy a felelőssége, hiszen nem elég ellátni és nevelni a gyereket, hanem fontos az érzelmi kapcsolódás is, a rendelkezésre állás. Sokszor összekeverik a szükségleteket az igényekkel. Ez a hitben úgy jelenik meg, hogy ha a gyerek azt látja, hogy a hit egy szabadidős program a szülőknek, akkor ők sem jutnak mélyebb szintre.

Szerintetek milyen a Fasor?

E.: A Fasor azért élő gyülekezet, mert leképezi az életet a születéstől a halálig. Ha kinövünk egy életszakaszból, találunk a következő életszakaszunknak megfelelő csoportot, közösséget. Ez az igehirdetésekben is tükröződik. Az élet minden területéről szól az igehirdetés. Van párbeszéd, a lelkész reflektál a gyülekezetre.

Amiről az igehirdetés szól, azt látom megvalósulni. Például vegyük észre a másik szükségleteit! Sok olyan esetet ismerek, melynek során valódi melléállás, krisztusi segítségnyújtás történt. Érzelmileg, lelkiileg és anyagilag is adnak, így az is jó szívvel tudja fogadni, akinek szüksége van rá.

Cs.: Számomra az otthonosságot jelenti, akikkel annak idején az ifibe jártam, azok most a presbiterek. Folytonosság van benne, egészséges, kiegyensúlyozott, vonzó gyülekezetnek látom, ami felvállalja a hiányosságait is. Jó értelemben vett szabályosság és rend jellemzi. Jó idetartozni.

Halász Kinga

HŰSÉGES, ERŐS SZÍVŰ ASSZONYOK

Presbiterfeleségek közösségben

Mindig mélyen meghat, hogy vannak gyülekezetünkben közel harmincan, főként férfiak – a két hölgynek külön köszönet és hála hűséges szolgálatukért –, akik családjuk, munkájuk, saját gondjaik mellett a presbiteri szolgálat felelősségteljes, szép, ám sok fizikai és lelki teherrel járó megbízatását is vállalják és végzik hűséggel napról napra, hétről hétre, hónapról hónapra, évről évre.

Ott vannak az istentiszteleteken, ahova sokszor az elsők közt érkeznek, és ahonnan igen gyakran utolsónak mennek haza a vasárnapi asztalhoz. Részt vesznek a presbiteri gyűléseken, ahol késő estébe nyúlóan tárgyalják közös ügyeinket. És mindezek mellett a gyülekezeti élet legkülönbözőbb területein is aktívan szolgálnak. Mindezt egyedül Isten iránti hálából!

Presbiterfeleségek

Segítőtársak

Mekkora csoda és mekkora ajándék, hogy e férfiak mögött ott áll egy-egy hűséges, erős szívű asszony, aki miközben férje presbiteri szolgálatát végzi a gyülekezet nagy családjában, magára veszi kis családja minden terhét, feladatát. Ilyenkor egyedül készíti elő az ebédet, a vacsorát, egyedül fürdet, fektet, vagy épp kikérdezi a gyerekektől a leckét, és várja haza a férjét.

Mekkora csoda és mekkora ajándék, hogy van évente egy nap, amikor átadhatjuk

ezeket a terheket a férjünknek, és összegyűlhetünk ezekkel az asszonyokkal! Ilyenkor mi, akik általában a háttérben biztosítjuk, kicsit előtérbe kerülhetünk: megoszthatjuk egymással örömeinket, fájdalmainkat, vágyainkat, félelmeinket, a család és a sok szolgálat vagy épp a magányosság terhét. Mekkora csoda és mekkora ajándék, hogy mi, segítőtársak ilyenkor Isten kegyelméből egymást is segíthetjük, együtt állhatunk Urunk színe elé, együtt

kérhetjük az Ő kegyelmét, áldását, együtt örülhetünk, együtt sírhatunk.

Imádság a háttérben

És mekkora csoda és mekkora ajándék, hogy néhány hónapja egy közös szolgálatba is beállhattunk! Nagyjából egy éve fogalmazódott meg először néhányunkban, hogy milyen jó lenne a presbiteri gyűlések alatt együtt is imádkozni! Isten kegyelméből idén tavasszal elkezdhetjük ezt az imaközösséget. Hónapról hónapra, amíg férjeink a Szabó Imre teremben a gyülekezet ügyeit tárgyalják, mi, asszonyok ki-ki ahol és amiben éppen van – buszon zötyögve hazafelé a munkából, otthon, pelenkázás, teregetés vagy vacsorakészítés közben, esetleg éppen félrevonulva a kishálóba –, Urunk elé borulhatunk, és könyöröghetünk, hogy Ő adjon közénk egységet, békességet, hatékonyságot. Áldja meg őket, családjaikat, döntéseiket, egész életüket.

Hisszük, hogy nagy ereje van imádságainknak, s általuk újabb csodákat és ajándékokat láthatunk meg a gyülekezetben, a presbiteri közösségében és személyes életünkben is!

„Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért!” (2Kor 9,15)

Pataki Dorottya

Presbiteri találkozója

Február 23-án került megrendezésre a presbiteri csendesnapja, amelyen hála Istennek szép számban részt tudtunk venni. Nekem ez volt az első ilyen csendesnap, melyre el tudtam menni, így hát izgatottan vártam. Ahogy egy csendesnapnak el kell telnie, úgy telt el ez is: szeretetteljes közösségben, békes-

ségben, jókedvben. Kezdődött egy rövid bemutatkozó játékkal. Ennek személy szerint nagyon örültem, mert sokakat nem ismertem a jelenlévők közül. Elmondtuk, hogy férjeinket mi módon támogatjuk presbiteri feladatukban, illetve a gyülekezet melyik területén veszünk részt – akár velük közösen is – szolgálatban. Utána Peterdiné Molnár Judit tartott egy áhítatot, amely, úgy gondolom, minden csendesnap legfontosabb része, hiszen azért is vannak ilyen alkalmak, hogy drága Jézusunk Igéjét tanulmányozva növekedjünk a hitben, közösségben. A 30. zsoltár alapján hangzott az igemagyarázat, majd rövid imával zárult a napnak ez a része. Az alkalom végén lehetőségünk volt együtt is imádkozni. Ezt követően volt egy fantasztikus ebéd, melyhez mindenki hozzájárult valami finomsággal, így testi eledelben sem szenvedtünk hiányt, sőt.

Összeülni Isten magasztalására

Ebéd után két apró meglepetés várt minket a helyünkön: egy kis igés kártya, melyet a mellettünk ülőnek adhattunk az alkalom végén, és egy kis szépítőszer. Még a délutáni program részeként volt egy játék, melynek keretében mindenki beszámolhatott arról, hogy a *Dixit* nevű játékból általa választott, kissé furcsa, elvont kép mi módon kapcsolódik öhozzá, jelenlegi élethelyzetéhez. Érdekes gondolatokat, olykor egyben imatémákat is megoszthattunk egymással a furcsa kis rajzok alapján. Jó volt hallani kinek-kinek az aktuális örömet, bánatát, nehézségét, így is hordozva egymás terheit.

Örülök, hogy el tudtam menni erre a csendesnapra, hogy megismerkedhettem végre azokkal, akiket eddig nem ismertem. Végző soron a teremtő Istennek vagyok

hálás azért, hogy van még ilyenre módunk: békességben, nyugodt körülmények között összegyűlhetünk Isten magasztalására, az Ő dicsőségére.

Lakatosné Sipos Kincső

Szellemi, lelki közösség

Köszöntelek, kedves Olvasó! Literáti Tünde vagyok. Férjemmel, Literáti Zoltánnal és két fiunkkal: Áronnal és Mátéval 2005-ben találtunk lelki otthonunkra a fasori gyülekezetben. Zoli elhívással és elkötelezetten vállalta és teljesíti a presbiteri szolgálatot, én pedig a gyermekek között találtam meg a helyemet.

Mindketten ugyanúgy a gyülekezeti közösség botladozó tagjai vagyunk, mint bárki más, de alapvető értéként jellemző ránk, hogy szeretjük a gyülekezetünket, valamint a templom falain belül és kívül is, a szolgálatban és a mindennapi munkavégzésben is Istennek tetsző életet kívánunk élni.

Örömmel és várakozással tekintetem a presbiterfeleségek közösségének ez év tavaszán megrendezett találkozájára. Érdemes egyszer összeszámolni, hányféle közösségnek vagyunk tagjai. A szomszédok közösségétől a gyülekezeti közösségig sokféle formáját lelhetjük meg emberi kapcsolatainknak. Számomra a presbiterfeleségek találkozója a szellemi, lelki közösség egyik legerősebb formája, hiszen a találkozás nemcsak a feleségek között jött létre, hanem Istennel is. Isten a jelenlévőkön keresztül ismét megerősített abban, hogy örömben, az Ő örömeibe kíván mindnyájunkat öltöztetni. Jó volt egymás örömeit megismerni, értük hálát adni, egymás terheire együttérzéssel gondolni és egymást imában hordozni.

Testvéri szeretettel: *Literáti Tünde*

FASORI MORZSÁK

Néha meg kell állni. A szükségesnél jóval többször kell hálát adni s még gyakrabban felfelé tekinteni!

„Tekintetek föl a magasba, és nézzétek: ki teremtette az ott levőket?” (Ézs 40,26)

Távozni készülő gyülekezet egy verőfényes vasárnapon a templomkertben. A kismutató a 12-es felé ballag. A mi családunk is menne már haza, de a családfőre vár.

Mint iskolavezetőt megállítják gyors lépteit a testvérek kérdései, aggodalmi, véleményei. Ő igyekszik mindenre türellemmel válaszolni. A nagyfiam kevésbé türelmes, sürget, indulni akar. A kisebbik kergetőzik, akkor is focizik, ha épp nincs nála labda. Lányom felfelé emeli tekintetét. A templomkapu előtt magasodó fa tetején egy fészket pillant meg. Benne szarka ül. Engem is arra biztat, nézzek már oda, hisz fejünk felett az ég, a fák, a fészkek, a madarak. Bennük pedig Isten elrejtett ajándékait bontogathatjuk. Szól bennem egy hang: Tekints föl a magasba! Engedem, hogy a szél beszaladjon a blúzom ujjain, a nap megcirógasson, s gyermekkéz szántson barázdákat a tenyerembe. Körbetekintek: serdülő ifjak állnak a torony előtt, kíváncsiság, ifjúság csillog a szemükben, ahogy beszélgetnek. Apróságok szaladgálnak, lányok sugdolóznak. Ősz hajú, imádkozó arcú asszonyok kapaszkodnak bot helyett egymásba. Nevető, bizakodó, újra találkozó arcok. Hazaútra gyülekező gyülekezet. Látszik a tartásukon, hogy őrzik még a pillanatot a templomból, mely az övék, mielőtt továbbhaladnak az élet istentiszteletére. Vajon észrevették a madárfészket?

„Írok nektek, apák, mert ismeritek azt, aki kezdetől fogva van.” (1Jn 2,13)

Írok nektek, fasori apák, férfiak, vezetői családoknak, gondviselői Isten ügyének! Bevallom, régóta feszít a gondolat, hogy írjak nektek, apák. Szeretnék egy kis kárpótlást adni azért, mert anyák napja mellett nem köszöntenek titeket is a hála szavai.

Bevallom, titkon figyellek, csodállak titeket. Ahogy vasárnaponként tologatjátok a babakocsikat ütemesen, ritmusosan a templom előterében. Ahogy reggelente elindultok a világba, ahol minden a test és a szem kívánsága és az élettel való kérkedés. Ahogy este hazatértek fáradtan, kimerülten, de reménykedve. Vállatokon a család súlya, kezetekben a gépek irányítása, fejetekben ezernyi soha ki nem mondott gondolat, hogy nekünk könnyebb legyen. S vállatokra fér még a gyermek, kezetekbe az asszonykéz, fejetekbe és szívetekbe Isten Igéje. Ilyen apákat szerettünk volna mi, asszonyok. S megindít a gondolat, ha rátok nézek és az életetekre, hogy ilyen apjai lehetnek gyermekeinknek. Keresem a titkot, miközben pontosan tudom, mi táplálja a forrásotokat: „...áldott az a férfi, aki az Úrban bíz, akinek az Úr a bizodalma. Mert olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyóig ereszti gyökereit. Nincs mitől félnie, ha eljön a hőség, lombja üde zöld marad. Száraz esztendőben sem kell aggódnia, szüntelenül termi gyümölcsét.” (Jer 17,7–8)

Filep-Pintér Eszter

ÉLETEM A TÉKOZLÓ FIÚÉ

Hitvalló református regény jelent meg a közelmúltban dr. Széplaki Györgynek, az ELTE Tanárképző Főiskolai Kar egykori tanárának, gyülekezetünk tagjának tollából *Láncöltés – Egy család évszázada* címmel a Hungarovox Bt. kiadásában. A főhős akkor nyugszik meg, amikor visszatálal Istenhez. A szerzőt kérdeztük művéről.

– Könyvének alcíme utal rá: családregeény. Az előző kettő önéletrajzi ihletésű könyv volt, ez miben különbözik tőlük?

– Még regényesebb. Vannak mozzanatai, kisebb történetei, amelyek a családommal, részben velem történtek meg, de sokkal általánosabban próbáltam megrajzolni a 20. századot történelmi alulnézetben egy kitalált – a Darvasi – család tagjainak sorsában.

– 33 egész egyharmad című kötetében az 1956-os év eseményei álltak a középpontban, ahogyan azt egy 13-14 éves, frissen bérmealkozott, tiszta lelkű kamasz fiú látta és megélte. Ezúttal mit szeretett volna elmesélni?

– Életem 77. évében azt mondhatom, még sok minden maradt, amit el kellene mesélnem, magamban is le kellene zárnom. Ötvennyolc évet éltem a forrongó 20. században. Főhősömről, Darvasi Pityuról írom: „...az írás soha ki nem elégített vágya maradt, a megszólalás különleges módja, valami, aminek csak az írás közben lehetséges a felfedezése, benne önmagának a megismerése és a világ önmaga számára feltárható darabjának felmutatása” – ez rám is igaz. Így a család évszázadának történeteiben ott vannak a háborúk, a forradalmak, rendszerváltozások, a valóságos történelem. A köznapokban munka, szerelem, házasság, születés, halál, örömök, bánatok, szenvedések. Mégsem családtörténet, hanem regény, amelyen végigvonul a megharcolt, megtagadott,

megvallott istenhit és „az a láthatatlan szellemiség, amely egyben tartotta a Darvasi családot, az tart egyben országot, hazát, nemzetet.”

Külön is olvasható történetek

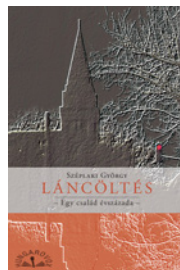
– Miért adta a *Láncöltés* címet regényének?

– Közé van a hímzési technikához is, de alapvetően a regény szerkezetére utal. Az egymással lazán összefüggő, külön is olvasható történetek sorakoznak így egymás után: múlt, jelen, régmúlt, közelmúlt.

Lent, fent, ahogy a hímzés szárait vezetik. Reményem szerint olvasóimban is összeáll végül a kép: egy 20. századi tanárember életében tipikusan, de a családja történeteiben egyedinek mondható sorsokban, a küzdelmekben, bukásokban, örömökben, bánatokban zajló, való élet. A főhős végső megnyugvása a hithez, az Istenhez való visszatérésében valósul meg. Szerintem hitvalló, református regény. Mondanom sem kell, miért került a címlapjára a fasori templomunk sziluetdje.

– *Arcvonásaim* című könyvében a hithez, az Istenhez való visszatalálásáról beszél. Ön a tékozló fiú, aki visszatért atyja házába. Most megjelent könyvében is kimondja: „a lényeg fentebb van”. Az istenhit magasabb dimenzióba emel, csak Istennel együtt képes az ember betölteni azt a feladatát, amire született.

– Az *Arcvonásaim* című kötetet a gyülekezetben is sokan olvashatták, több tucatnyit adtam ajándékba a fasori testvéreknek. Az valóban az én életem, benne gyermekkorom, szüleim, testvérem életének egy-egy részlete. Igen, az én életem a tékozló fiúé. Csak a megformálásban törekedtem „művészire”: szabadvers formájú az első része, novellisztik-

kus emlékdarabok sorakoznak a másodikban. A harmadikban viszont igazi novellák vannak, ahogy én látom a világot apró embersorsokban. A harmadik, egy külön kötetben is megjelenhetett volna, az nem az én életem története.

A kor emberei

– Regényhősei mennyire vannak tisztában azzal, vagy épp mennyire tagadják, hogy mindenk fölött a világot teremtő, bölcsen igazgató, egy, igaz, élő Isten áll?

– Nagyon népes az ábrázolt család. Életük

– Éppen a fentebb is mondott köznapi dolgok, az alulnézeti történelemlátás nézőpontja miatt nem jelenik meg a regényben konkrétan „az istenhit tűzzel-vassal való irtása”. Így a hőseim, akik nem tartottak ki a hitben, közvetetten áldozatok: önmagukat büntették a félelemből, a közönyből, a másokhoz igazodásból eredő hűtlenségükkel, eltávolodásukkal. Az ő életükben mindig felfedezhető a mindvégig hűséges Isten jelenléte „a mégis megtartás kegyelmében”, a lelkiismeret-furdalásban, a teljesebb élet utáni vágyakozásban.

NÉVJEGY: dr. Széplaki György

Az ELTE Tanárképző Főiskolai Karának volt tanára, a *33 egész egyharmad* című ifjúsági regény és az *Arcvonásaim* című önéletrajzi könyv szerzője. Számos tankönyv írója, sok módszertani cikke jelent meg folyóiratokban és könyvalakban a tanári mesterség gyakorlatáról. 2007-ben, 65 évesen nyugdíjba vonult, de internetes szakmai oldalát a mai napig látogatják kollégái. Nős, felesége Széplaki Györgyné Herczegh Anikó, az ELTE Radnóti Miklós Gyakorló Általános Iskola és Gyakorló Gimnázium számos díjjal elismert – férje szerint a világ legjobb – matematikatanára, aki nyugdíjazása óta mentorként a fásori református kollégium tehetséges kis matematikusainak tart foglalkozásokat. Gyermekük: Gyöngyi és Zoltán. Unokáik: Gergő, Blanka, Lujza, Csenge, Rozina.

eseményei szerteágaznak, emellett rengeteg mellékszereplő is van. Ők a kor emberei gyengéikkel, hibáikkal, bűneikkel, vezeklésükkel, közönyükkel, emelkedésükkel és bukásaikkal. Az Istenhez való viszonyukat meghatározhatják családi tradíciók, de nagyon beleszólnak a külső körülmények, ideológiák, a nemzet sorsát is rontó, idegen hatalmi törekvések és azok hazai politikai viszonyai. A regényben ennek a köznapi életre gyakorolt hatásai leginkább jelzésekben fordulnak elő. Nem szerettem volna politikátörténetet írni, köznapi dolgok szerepelnek benne.

– A 20. század magyar történelme a második világháborút követő négy évtizedig a vallás, az istenhit tűzzel-vassal való irtásáról szólt. Regényhősei is áldozatul estek ennek? Sikeres volt az ateista ideológia?

– Feleségével tavaly ünnepelték ötvenedik házassági évfordulójukat. Népes család veszi Önöket körül, két gyermekük, öt unokájuk van. A legfiatalabb generációba mennyire tudták „beleoltani” az istenkeresést, a Megváltóhoz való ragaszkodást?

– Nem szeretném megkerülni a kérdést, de hadd válaszoljon helyettem a regényből Darvasi Pityu, ő bölcsőbb nálam: „Őket az én mulasztásom miatt másként kell, másként lehet Istenhez, Jézushoz vezetni. Ez foglalkoztat ugyan, de látom, hosszabb időbe telhet, talán meg sem érem az én életemben. A keresztyén nevelésről lemaradtak, de még láthatnak közéről egy keresztyén embert, az apjukat, Isten még vonzóvá is teheti előttük a példát.”

Cseke Hajnalka

GYERMEKEVANGELIZÁCIÓ A FASORBAN

Pedagógiai módszerek a Szentírás megismerésére

Több mint negyvenéves tanári pályafutással a hátam mögött, a módszerekben valamennyire járatosan, különös örömmel figyeltem az őszi gyermekevangelizáción folyó munkát. Úgy éreztem, hogy a *Harangszóban* tavaly megjelent, rövid beszámoló után részletesebben is írnom kell róla.

Hála Istennek, ma már nem nagyon kell győzködni az érintetteket, hogy a gyermekek között nem célravezető pusztán egyszerű igefelolvasást és az azt követő prédikációt alkalmazni. Hogy milyen nagy, életre szóló szerepe van a gyermekközeli módszernek, saját, régi példám jut eszembe. Az '50-es években templomi gyermekhittanon egy idős bácsi tanított minket. Ábrahám és Izsák történetében a feláldozás jelenetét egy rajzon is megmutatta. Akkoriban ritkán volt lehetőség ezekhez hozzájutni. Bennem a mai napig ez a kép idéződik fel Ábrahám egész életével kapcsolatban. De benne sűrűsödik a hit, az engedelmisség legerősebb példája is. Képpen!

Jézus is módszeresen tanított

És hogy a változatos szemléltető módszerek nem csupán a modern korról kerültek előtérbe, azt a Szentírás bizonyítja. *Jézus módszeresen tanít*: az elmondott példázatokban, az emberek között folytatott beszélgetésekben magatartásokat értékel, figyelmeztet, magyaráz, saját cselekvésével mutat példát. Egyszerre hivatkozik a múltra: ószövetségi törvényekre, történetekre, személyiségekre,

de hirdeti a megváltás szükségességét és lehetőségét is minden bűnös ember számára. A bűnök megvallása, a bűnök megbocsátása Isten kegyelme. A mindenható, egy, igaz, élő Isten cselekszik a bűnös emberért. Pusztán a törvény megtartása nem vezet üdvösségre. *Tanítása láttató!*

Nem a szórakoztatás a cél

Amit a tavaly őszi gyermekevangelizáció egyik napján személyesen is megtapasztaltam, azt kiegészítette, megerősítette a vezetőtől, Istenes Ritától kapott anyag: a terv, a módszerek tudatos felépítése az egész hét feladataira. Világos volt a cél: a Szentírás megismertetése, az evangélium hirdetése gyermekek között. A módszerek alkalmazása nem öncél, nem szórakoztatni kívánja a gyermekeket, szigorúan a megértést, a befogadást szolgálják.

Az alábbiakban öreg pedagógusként szépen felvázoltam magamnak, pontokba szedtem, mit is tanultam az evangelizáción.

Megmosták egy társuk lábát

A központi témát (ünnepe) három bibliai történetben és egy jézusi példázatban dolgozták fel: 1. Jósiás király uralkodása, 2. kánaani menyegző, 3. Mária és Márta, valamint a nagy vacsora példázata.

Módszerek:

a) *Rávezetés*: a gyermekek saját világa, tapasztalatai és ismeretei szerint.

b) *Megvilágítás:* képpel, tárggyal, eszközzel, magyarázattal.

c) *Elmélyítés:* mozgás, cselekvés a témához kapcsolódó ének kíséretével.

Az általam is látott kánai menyegző történetében a gyerekek elvégezték egy társukon a lábmosást. Valóságos enivalóval terítették asztalhoz, átélték, eljátszották a bor hiányát, segítettek vizet hordani, így teljesen beleélték magukat a helyzetbe.

d) *Rögzítés:* a tanítás lényege megbeszélés keretében, aranymondás tanulása, ismételtetése.

A foglalkozás szervezése:

a) *Személyi és tárgyi feltételek biztosítása:* aprólékos, mindenre kiterjedő.

b) *A foglalkozás időbeli, térbeli felépítettsége:* mintaszerű forgatókönyv.

c) *Személyre szabott feladatok gazdag sorozata:* életkor szerint (óvodás, iskolás), de mindig fontos az egyén, aktivitást vár mindenkitől, megszólít egyes gyerekeket, a legtöbbször mégis csoportban működtet (a mindenkori keresztyén közösség előképe).

d) *Elmélyítés, rögzítés:* a fontos dolgokat kérdések sorában fogalmazza meg.

A magvetés: egy folyamat

A fenti tömör, öreg tanárnak tetsző vázlat is meggyőzheti olvasóimat, milyen komoly, tudatos, felkészülést igénylő a gyerekek között végzett

evangelizáció, a hitoktatás és bármely gyermekfoglalkozás. Istennek hála, gyülekezetünk gyermekmunkásai sokan végzik – néha láthatatlanul – mindennapos, áldozatos munkájukat. Becsüljük meg őket!

Zárásként óhatatlanul felmerül bennem: *és a jövő?* Biblikus alapon nem mondhatok mást, csak amit Jézus példázata tanít: a magvetés folyamat. A „föld” megmunkálása, gondos előkészítése, műveletek sora, később „öntözés”, majd várakozás – sarjad a vetés, és végre látható a gyümölcs! Mindannyian tudjuk: *az Úr adja az eredményt!* Dicsőítjük Őt érte.

Széplaki György

A gyerekek a kánai menyegző történetét adják elő

BIBLIA ÉS PÉNZ?

Compass-szolgálat a Fasorban

Istennek legyen hála, a Fasorban az elmúlt három évben már több *Compass – Isteni pénzügyek* bibliatanulmányozó tanfolyam is indulhatott.

Ebben a képzésben megismerhetők a világ teremtő Urának gondolatai pénzügyeink kezeléséről – életkortól, családi állapottól, anyagi helyzetétől függetlenül.

Ézs 55,8-ban így szól hozzánk az Úr: „*Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim...*” Megtapasztaljuk ezt a pénzügyeink kezelésében is; mely sokszor éles ellentétben van azzal, amit a Biblia tanít erről. A Biblia számunkra egyértelműen felfedi, hogy Isten jelen kíván lenni a pénzügyi döntéseinkben is. Ez elsőre nem is tűnik nyilvánvalónak, mert Isten a láthatatlanságot választotta, számunkra a láthatatlan, természetfeletti világban van jelen.

Fel kell ismernünk, hogy a pénzhez, a vagyonhoz való kötődésünk befolyásolja az Úrral való személyes kapcsolatunkat. Általában azt gondoljuk, hogy lelki életünk és pénzügyeink két egymástól teljesen független terület – ez viszont nem igaz. Jézus újra és újra annak alapján vizsgálja lelki életünket, hogy hogyan kezeljük a pénzt. Lk 16,11-ben ezt mondja az Úr: „*Ha tehát a hamis mammonon nem voltatok hűségesek, ki bízza rátok az igazit?*”

Életünk igazi gazdagsága az Úrral való szoros kapcsolatból fejlődik ki. Nem szeretjük

nyíltan bevallani, de a pénz és a vagyon Krisztus elsődleges versenytársa az életünkben. Az Úr azért is beszél olyan sokat a pénzről, mert tudja, hogy a pénzügyi problémák mindannyiunk életében újra meg újra nagy kihívást jelentenek. Az Úr annyira szeret minket, és úgy gondoskodik rólunk, hogy meg akar tanítani bennünket a lehető legbölcsebb pénzügyi döntések meghozatalára.

A *Compass – Isteni pénzügyek* bibliatanulmányozó sorozat tematikájának kidolgozói alaposan megvizsgálták a Szentírás pénzről szóló üzeneteit. Együtt átolvasták a teljes Bibliát, és 2 350 verset találtak benne a pénzről és a vagyonról. Ezeket témák szerint csoportosították, majd előadások formájában feldolgozták és bemutatták egy amerikai gyülekezetnek. Az eredmény számukra is meglepő volt. Az emberek kérdésekkel bombáztak őket, és életük legkülönbözőbb területein számoltak be arról, hogy mennyire reménytelen helyzetben vannak. Egyre több gyülekezet kérte tőlük ezeket az előadásokat, és az évek folyamán a szeminárium a *Compass – Isteni pénzügyek*TM kiscsoportos tanulmányosorozatává nőtte ki magát, melyet ma világszerte alkalmaznak a közösségekben.

Magyarországra is eljutott, és a *Compass – Isteni pénzügyek* bibliatanulmányozó sorozat a mi gyülekezetünkben is elindulhatott, így mi is átélhetjük bőséges áldásait. Hálaadással tudunk minden megtapasztalásra, felismerésre, imameghallgatásra visszagondolni, melyeket csoportjainkban már eddig átélhettünk.

Hálásak vagyunk Istennek a tavaszi és őszi tanfolyamokért, ahol a fasoriakkal az életünk kulcsfontosságú kérdéseiről beszélgetünk. Isten nem ígér nekünk kevesebbet, ha hűséges sáfárok vagyunk: „*Jól van, jó és*

hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, jöjj, és osztozz urad örömeiben!” (Mt 25,21.23)

Keressenek bátran bennünket, ha kérdésük van a bibliatanulmányozó tanfolyamon való részvétellel, a témával kapcsolatban. Terveink szerint több csoportot is szeretnénk – tavasszal és ősszel – párhuzamosan elindítani, hogy minél többen megismerhessék a pénzügyek bibliai alapon való kezelését.

Egy kéthónapos, izgalmas „utazás” vár mindenkire, mert maga Isten a mi „idegenvezetőnk”. Tapasztalataink alapján ma már mi is elmondhatjuk, hogy azok hasznosítanak ebből a legtöbbit, akik hűségesen kitartanak, és végigmennek a teljes folyamaton: a kilenc hét alatt naponta tanulmányozzák Isten Igéjét, elmélkednek róla, felismerik, hol indítja őket Isten pénzügyi szokásai megváltoztatásra, és a gyakorlati feladatokat is megcsinálják.

Az első csoportfoglalkozásra készülve mindenkinek el kell olvasnia Howard Dayton

Számít a pénzed című könyvét (kiadja a Keve Társaság), mely áttekintést nyújt az előttünk álló útról. A könyv és a munkafüzet a kurzuson való részvétel nélkül is megvásárolható, de tartalmi feldolgozása terén az adja a legtöbbet, hogy csoportban, egymás hite által fejlődhetünk és tapasztalhatjuk meg Isten bőséges áldásait. Azok jelentkezését várjuk a sorozatra, akik ezt a kilenc hetet intenzíven – minden egyéb elfoglaltságuk mellett elkülönítetten – igetannulmányozásra tudják és szeretnék fordítani.

Köszönjük továbbra is a szolgálatunkért elmondott imádságokat.

Bánhidai Csilla és Fancsalszki Róbert

Compass – Isteni pénzügyek bibliatanulmányozó sorozat

MEGHÍVÓ

„Ha tehát a hamis mammonon nem voltatok hűek, ki bizza rátok az igazit?” (Lk 16,11)

2019. szeptember 30-tól kilenc héten át **hétfőnként 17.30-tól 19.30-ig** a Fasorban

Ebben a képzésben megismerhetők a világ teremtő Urának gondolatai és útmutatásai pénzügyeink kezeléséről – életkortól, családi állapottól, anyagi helyzetétől függetlenül. Azok jelentkezését várjuk, akik vállalják, hogy ebben az időtartamban rendszeresen ott lesznek az alkalmakon, hogy együtt haladjunk a csoportban.

A csoport maximális létszáma 12 fő.

Jelentkezés: a compassfasor@gmail.com címen 2019. augusztus 30-ig.

A témafeldolgozást és közös haladásunkat egy könyv (Howard Dayton: *Számít a pénzed*) és egy hozzá tartozó munkafüzet segíti, melyek a faszori iratterjesztésben megvásárolhatók.

KÉPESSÉ TETTED SZÍVEMET

Mottl Gábor testvérünk hosszú évek kanyargós ösvényei után tért vissza gyerekkori gyülekezetébe, a Fasorba. Az ő bizonyágtételét olvashatják.

Anyai Nagymamám a Felsőerdősorban lakott. Gyerekkoromban többször voltam vele a fasori istentiszteleteken és a Tahiban lévő üdülőben, így ő segített megtenni az első lépéseket az Istenhez vezető úton.

1958-ban konfirmáltam a zuglói, Róna utcai gyülekezetben. Utána viszont Istennel való kapcsolatom évtizedekig, ha nem is nullán, de alapjáraton volt, és ezért nemcsak az akkori rendszert hibáztatom, hanem magamat is, mert az imádkozáson és a Biblia olvasásán túl gyülekezeti élet nélkül is elképzelhetőnek tartottam a hívő életemet. Egy 2007-es, lengyelországi szakmai kiránduláson a szobatársammal vallási kérdésekről is beszélgettünk, aminek során én több ízben hitetlenkedtem. A katolikus hívő kolléga válasza ez volt: „Hinni kell!” Bizonyára ennek rám tett hatása is volt, hogy néhány év múlva elmentem az Október 23. utcai templomba, ahol keresztapám korábban presbiter volt. Ezután több református templomban is voltam, de hamarosan a fasori gyülekezetbe kezdtem egyre rendszeresebben járni vasárnaponként, majd egyéb programokra is. *„Az éjszaka múlik, a nappal pedig már közel van. Vessük el tehát a sötétség cselekedeteit, és öltük fel a világosság fegyvereit.”* (Róm 13,12)

A nagy változás

Két évvel ezelőtt, 2017 tavaszán, 72 éves koromban jelentkeztem a *Kereszt-kérdések* sorozatra, és ez nagy változást hozott az Istennel való kapcsolatomban. A szeretetvacsorák,

Somogyi Péter lelkipásztor előadásai, a csoportbeszélgetések és különösen a hitbéli testvérekkel való kapcsolatok kialakulása a hiányos tudásom javulásán kívül nagyon nagy élményt jelentettek számomra. Ekkor éreztem igazán az elvesztett évtizedek hatását, ugyanakkor a késői kezdés hatékonyabb hit és ige iránti szomjúságérzést eredményezett. Megértettem és hittel vallom, hogy az érdemünk nélkül kapott isteni kegyelmet és Jézus Krisztus bűneinket megváltó, önként vállalt áldozatát el kell fogadnunk, azokat hitünkkel és életvitelünkkel kell meghálálnunk, és ha így teszünk, megkaphatjuk az üdvözülést.

A *Kereszt-kérdések* során töltötte fel a mobiltelefonomra a csoportvezetőnk Spurgeon *Isten ígéreteinek tárházát*, melyből a napi üzeneteket többször is elolvasom. Az alábbi üzenetek rám is vonatkoznak: „Aki keresi Jézust, meg is találja... aki igazán hisz, egyre jobban fog hinni.”

Azt hallottam, hogy Bach minden csodálatos műve elején az szerepel, hogy „Isten dicsőségére”. Nekünk is minden levegővételért, minden korty vízért, minden falat enni valóért, minden mozdulatunkért, minden gondolatunkért és minden cselekedetünkért hálát kell adnunk Istennek.

Örömmel nézem...

Harmincas éveimben gondolkoztam azon az alapkérdésen, hogy hogyan jöhetett létre a világmindenség. A materialisták részéről adott válaszok már akkor is elfogadhatatlanok voltak számomra. Egyebek között az, hogy a világmindenség örökké volt és lesz, illetve az a teória, hogy a semmiből valamilyen módon kialakult, vagy hogy ősrobbanással jött létre az anyagi világ, majd ebből alakult ki

az energia, az élet, az értelem és az érzelem. Mivel én a materialista felfogást nem tudtam elképzelni, ezért már kizárásos alapon is maradt az Isten teremtő cselekedete. Ennek megerősítéséhez kellett a hitem.

Nagyon jó a fasori gyülekezetbe járni, ahol egyre több ismeretség alakul. Jó azokkal együtt lenni, akikkel egyformán hiszünk és bízunk. Korábban problémám volt a Biblia megértésével kapcsolatban, de az igehirdetések és a *Kereszt-kérdések* sorozat sokat segítettek ebben. A templomi éneklés külön öröm számomra, mert ugyan borzasztó énekhangom van, de a többiekkel együtt éneklés ezt elrejt, csak az örömteli dicsőítés marad meg.

Örömmel nézem a fiatalokat és különösen a fiatal családokat, akik együtt jönnek az akár csecsemőkorú gyermekeikkel is az istentiszteletre. De ugyanúgy jó érzés látni az idős hölgyeket és férfiakat is, akik nem törődve a gondjaikkal, betegségeikkel, fáradtságukkal, el sem tudják képzelni, hogy ne jöjjenek vasárnap a szeretett templomba. „Ha közepén a Krisztus áll, / S ha körülötte mi magunk, / Hozzá közel, egész közel, / Egymáshoz is közel vagyunk.” (Füle Lajos: *Geometria*) Vasárnap délelőttöként katolikus feleségem a belvárosi ferences templomba jár szentmisére, és amikor kijövök a fasori templomból, találkozunk, és együtt sétálunk haza a Lánchídon és a Váron keresztül. Sajnos a katolikusként megkeresztelt fiunkat és lányunkat nem részesítettük vallásos nevelésben. Az még életem nagy feladata, hogy személyes példánkkal segítsünk öneik is megtalálni az Úrhoz vezető utat.

Csodálom és tisztelem a lelkipásztorokat, hogy minden alkalommal alaposan felkészülten biztosítják a gyülekezet számára, hogy az igehirdetés hallgatása során szívünk és lelkünk fejlődjön, Jézus tanításának a mi korunkra is érvényes, örök életű igazságait hallgathassuk. A hitbéli tudáson kívül érzelmi hatást is kapok minden egyes igehirdetésen.

A Bibliát, Végh Tamás *Ábrahámától Jézusig* című könyvét, Spurgeon napi üzeneteit olvasva, a neten böngészve vagy az igehirdetéseket hallgatva vagy „csak” a belső jelzésekre felfigyelve mindig sikerül megtalálni azokat a gondolatokat, amelyek segítenek a földi életem nehézségeinek megoldásában, a lelki nyugalmam megszerzésében. Életem hátralévő részében a Sátánnak a földi emberi világot megrontó hatásával szemben küzdve törekedni akarok arra, hogy az Isten felé vezető útról már ne térjek le. Amire még lehetőségem van szolgálatban, azt elvégzem. És akit csak lehet, segítek erre az útra rávezetni, akár direkt módon, akár a példámon keresztül, „*csak hogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.*” (ApCsel 20,24)

Körülbelül 20 évvel ezelőtt az alábbi imában foglaltam össze Isten és Jézus Krisztus iránti hálátam: Teremtő Isten és Jézus Krisztus, hálát adok azért, hogy életet, értelmet, érzelmet, természetet, kegyelmet, bűnbocsánatot, hitet és szeretetet adtál nekünk, embereknek! És hálát adok, hogy képessé titted a szívemet arra, hogy Téged megkeresselek és megtaláljalak, megismerhesselek és megszeresselek, és tudjak örülni az élet minden pillanatának, és tudjak egyszerűbben élni, mint eddig, és tudjak Veled együtt élni a szívemben. Ámen.

Mottl Gábor

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a *Heidelbergi kátének* a történetéről és szerepéről adjon áttekintést, és segítséget nyújtson a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 úrnapijára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál ehhez. A részletesebb tagolás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi és életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Hitvallásunk egyértelmű határozottsággal beszél arról, hogy a Szentlélek nélkül mi sem Krisztust, sem az Atyát nem ismerhetnénk, Krisztusnak semmilyen jótéteménye nem lehetne a miénk. Legutóbb a sákramentumokkal kezdtünk foglalkozni: Isten Jézus Krisztusban való igazságos cselekedeteinek eseményszerű bizonyosságai a keresztség és az úrvacsora cselekményei. Mostani vizsgálódásunk az Úr szent vacsorájára irányul.

Krisztus Urunk akarata ebben a vonatkozásban jóval az utolsó vacsora előtt nyilvánvaló lett. Ezért villantsunk föl néhány mozzanatot az úrvacsora előzményeiből. Legelőször azt, amikor Krisztus a bűnösök előtt asztalt terített, és meghívta őket Isten országába. Asztalközösségbe fogadta azokat, akiknek a bűnbocsánatot adományozta. Az Ő asztalának vendégeiként ülni nem más, mint a kegyelem részeseivé lenni. Isten országának a képe a lakomának és a menyegzőnek a képe. Azt fejezi ki az asztalközösség, ahogyan Isten lehajol, és magához öleli az embert.

Másrészről amit az Úr Jézus Isten országáról kinyilatkoztatott és az asztalközösségben kifejezett, azt a nagy vacsoráról és a királyi menyegzőről szóló példázataiban el is mondta: az Úr ily módon hívja népét, hogy vele ünnepeljen. Itt van a beteljesedés ideje – hirdeti. A nép azonban nem megy el, hogy Urával ünnepeljen. Mi, reformátusok valljuk, hogy az élet értelme az Istennel való örömközösségben van, de sok vallásos ember a teljesítményével akar fizetni Istennek, és nem fogadja el a kegyelemre épülő ünneplést. Jézus arról beszél, hogy van egy közösség, mely boldogan elfogadja a meghívást.

Az úrvacsora harmadik előkészítő mozzanata: amikor Jézus asztalt terített az embereknek a pusztában, és az Isten jelenlétét és ajándékát tette valóságossá. Aztán az ember földi kenyeré és élete egyszer csak mennyei távlatot kap: Jézus az embert az örök élet ajándékával kezdi táplálni (olvasandó: Jn 6,1–15; 26–59).

Most pedig olvassuk el a 28. úrnapija kérdéseit és feleleteit!

Miképpen emlékeztet és biztosít téged Isten az Úr szent vacsorájában arról, hogy Krisztus egyszeri keresztdozatában és minden ajándékában részes vagy?

Krisztus nekem és minden hívőnek meghagyta, hogy egyek a megtört kenyérből, s igyak a nekem nyújtott pohárból az Ő emlékezetére. Ezzel együtt megígérte, hogy az Ő testének feláldozása és megtörése, vérének kiontása a kereszten értem is éppúgy megtörtént, mint ahogy két szememmel látom, amikor az Úr kenyerét nekem megtörik, és a kelyhet nekem

odanyújtják. És azt is megígérte, hogy az Ő megfeszített teste és kiontott vére olyan bizonyosan táplálja lelkemet az örök életre, mint amilyen valóságosan eszem a kenyérből és iszom a kehelyből, amelyet Krisztus testének és vérének jegyeként az Úr szolgálja nekem átad.

Mit jelent Krisztus megfeszített testét enni és kiontott vérért inni?

Nemcsak azt jelenti, hogy Krisztus szenvedését és halálát hívő szívvel elfogadjuk, és ezáltal bűnbocsánatot és örök életet nyerünk, hanem azt is jelenti, hogy a Szentlélek által, aki Krisztusban és bennünk is lakozik, mi egyre inkább egygévá válunk az Ő szent testével – bár Ő a mennyben van, mi pedig a földön vagyunk –, testéből való testté és csontjából való csonttá leszünk azért, hogy miként a test tagjait egy lélek, minket is a Szentlélek éltesse és kormányozzon.

Hol ígérte Krisztus, hogy Ő a hívőket ugyanúgy táplálja testével és vérével, mint ahogy ők ebből a megtörtetett kenyérből esznek és ebből a kehelyből isznak?

Az Úrvacsora elrendelésekor, amikor így szólt: „Az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret és hálát adva megtörte, és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak, és ezt mondta: E pohár amaz új szövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e poharat, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljön.” Ezt az ígéretet Pál apostol is megismétli, amikor ezt mondja: „A hálaadás pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-e? Mert egy a kenyér; egy test vagyunk sokan, akik az egy kenyérből részesedünk.”

Mi történt azon az „utolsó éjszakán”? Kérdésünkre Pál apostol adja meg a választ (olvasandó: 1Kor 11,23–25). Ám nem némul el a vitatkozók hangja, amikor az Úr Jézus nyújtja felém a kenyeret, mondván: „ez az én testem, amely teérted töretik meg”. Isten hűséges szeretete, látható Igéje az a kenyér. Miközben fogyasztjuk, lelket tápláló erővé lesz bennünk, vagy hozzáfűzzük a saját kétségeink szavát, és ostobaságainkkal ki is vetjük magunkból.

Akkor még a kenyeret és a bort nyújtja, de a következő napon valóságosan megtöretik, átszegeztetik, görcsökben felemésződik. Az a kenyér ugyanis Jézus Krisztus valóságos és értünk hozott áldozatára utal – valahányszor odaállunk az Úr asztala elé. Isten a tiszta és szeplőtlen Fiút adta oda a halálnak, megcsúfoltatásnak, hogy kimentsen minket a bűneink következményeiből. Az úrvacsora vételekor kenyeret és bort kapunk. Ezek jelek: a lelki élet kenyerét és borát jelentik – valójában Jézust magát. Az úrvacsorában részt venni annyi, mint Jézusból, Jézus által élni. Csoda és titok egyszerre.

Pál meggyőződése és hite a mi hitünk is: „...hála legyen Istennek, aki Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére az üdvözülők és az elkárhozók között...” (2Kor 2,14–15)

Szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

FASORI CSENGETTYŰSZÓ

Kedves gyerekek

Végre itt a **VAKÁCIÓ!** Lehet, hogy **vidám** és **akciódús nyaratok** lesz, **kincseket** kerestek majd a nyári táborban, vagy **újszerűs reggelekre** ébredtek a nagymamánál. Lehet, hogy **citromfagyit** is fogtok enni, **idegen tájakat** jártok majd be, vagy csak **órákig** feküstök a fűben álmodozva... Egy biztos: **Isten** mindig veletek lesz, akármerre is jártok!

Így olvashatod ezt a Bibliában, jól jegyezd meg ezt az Igét: „Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra.” (Zsolt 139,3)

Áldott nyarat kívánok!

Eszter néni

1. Ha nyaralni mész, biztosan bepakolod a bőröndbe azokat a dolgokat, melyekre a testednek szüksége van, és otthon hagyod, amelyekre nincs. Te mit vinnél magaddal? Karikázd be!

2. A nyaralásra, azonban nemcsak a testedet viszed, hanem a lelkedet is. Jó lenne, ha „bepakolnád” a bőröndbe Isten ajándékait, a lelki gyümölcsöket, és otthon hagynád a haragot, önzést, féltékenységet és irigységet! Az alábbi lelki ajándékok közül vajon melyikeket „vitték magukkal” ezek a gyerekek a táborba?

önmeztartóztatás békesség öröm szívesség

Matyi kölcsönadja Jankónak az úszószemüvegét, ha ő már nem úszik, mert a barátja otthon hagyta a sajátját.

Panni nem szereti, ha a lányok azon veszekednek, ki kinek a barátnője aznap, ki ki mellé ül az ebédlőben. Megpróbálja kibékíteni a haragosokat.

Dóri akkor is boldog, ha esik az eső, gyakran mosolyog, vidáman vesz részt a programokban.

Peti még otthon eldöntötte, hogy naponta csak egy cukorkát vesz a büfében.

A rajzokat készítette: Filep Maja

Imádkozz Jézushoz, hogy ne csak testiekben, hanem lelkiekben is gazdagodj a nyáron! Ehhez ad segítséget Max Lucado *Kegyelem itt és most* (Harmat Kiadó – KIA, 2015.) című gyerekkönyve is.

Max Lucado gondolatai a könyvben könnyen érthetők és igazán szívig hatolók. Ha templomba megyünk, azt mondják: Isten üzen nekünk. Eleinte nem értettem ezt, mivel úgy gondoltam, a lelkész maga találja ki azt, hogy hogyan adja át az aznapi Igét. Amint megkaptam ezt a könyvet, megértettem. Úgy éreztem, miközben nap mint nap olvastam, hogy Isten ismer engem, figyel rám, és gondomat viseli. Például amikor énekversenyen voltam, az üzenet ez volt: „Dicsérd az urat énekeddel.” Mikor eltört a lábam, és kórházban voltam, Isten bátorított, ez állt a könyvben: „Ne félj, én veled vagyok minden betegségemben.” A napi üzenet alatt még egy kis rész szerepel ezzel a címmel: *Növekedj a kegyelemben!* Itt egyszerűen összefoglalja a lényegét, és ötletet ad ahhoz, hogy valamit elkészíts vagy kipróbálj. De a lényeg az, hogy nem

az írótól függ, hogy hogyan írja meg, mert Isten mindig el tudja neked mondani a számodra szóló üzenetét. Ő szeret téged, és gondot visel rád.

Filep Maja 5. osztályos

A 270. Hajnali Cserkészcsapat áprilisban a fasori evangélikus cserkész testvérekkel kiegészülve Pilisszentlászlón portyázott. A játék, alaki gyakorlatok és tánc mellett a hegyekben énekelve tettek körtúrát, este pedig táborítóz következett. Az első sikeres kószapróbát végzett vezető a hétvége során megkaphatta szürke nyakkendőjét is. A csapattagok már örömmel készülnek a következő, nyári tábori együttlétre.

TESTVÉRI FOGADALOM

Konfirmáció 2019

A kétéves felkészítést követően június 2-án 30 fiatal és 1 felnőtt tett vallást a hitéről és fogadalmat a konfirmáció alkalmából gyülekezetünkben. Közülük ketten ezen a vasárnapon részesültek a keresztség sákramentumában is. Egy „rokoni” köszöntő hálás szavait lapunk hasábjain is tolmácsoljuk feléjük. Isten áldását kérjük mindannyiuk életére!

Kedves gyülekezet!

Nagy nap van ma, ünnep a mai. Előkerültek az ünneplőöltözetek, melyek talán csak az esküvők, keresztelők és temetések alkalmával kerülnek elő, hiszen ünnep van ma, nagy nap a mai, konfirmáló gyermekeink hitvallást és fogadalmat tettek.

Ahogy a konfirmációi olvasókönyv is fogalmaz, a konfirmáció egy felfedezőút. Édes Gábor az egyik, szülőkkel közös esti áhítaton hajón utazó felfedezőkhöz hasonlított a fiatalokat.

Nagy nap van ma, ünnep a mai, mert felfedezőink a hosszú út után végre megérkeztek a kikötőbe. Szándékosan nem úgy fogalmaztam, hogy „révbe értek”, hiszen a felfedezés még nem ért véget, az út hosszú, folytatni kell, tovább kell indulni.

Lesz olyan, kit majd gyors motorcsónak repít, lesznek olyanok, kik vitorlásan folytatják útjukat, kiszolgáltatva magukat az időjárás szeszélyeinek, és lesz olyan is, ki facsónakba száll, és kezét minduntalan feltöri az érdes evezőlapát. Lesznek, akik együtt, közösen vágnak bele újra, lesznek magányos utasok, és lesznek olyanok is, kik csak később, talán évek múlva indulnak a többiek után. De az utat folytatni kell.

Nagy nap van ma, ünnep a mai, mert a felfedezők most partra szállnak, megpihennek egy kicsit. Partra szállnak, és megpihennek kísérőik is: Dévai-Józsa Gábor, a fedélzetmester, Somogyi Péter, a kapitány, és nem utolsósorban Édes Gábor, aki magát azon a bizonyos áhítaton matrózként definiálta, de

bizton állíthatom mind a konfirmáló fiatalok, mind a szülők nevében, hogy az eddig megtett hosszú, kétéves út alatt tapasztalt, megbízható és nagy tudású kormányos vált belőle.

Partra szállnak, megpihennek egy kicsit, felfrissítik és feltöltik a készleteket, magukhoz vesznek egy kis kenyeret és bort, és indulnak tovább. Hiszen a cél ismert, az út az Úrhoz, az ösvény Jézus által kitapostatott, csak rá kell találni.

És hogy újból fel lehessen tölteni a hajókat, hogy az útról szóló beszámolókat meg lehessen jelentetni, az iratterjesztés informatikai hátterének fejlesztésére hálával teli szívvel adjuk át a gyülekezet számára adományunkat mi, ünneplőbe öltözött szülők, nagyszülők, rokonok, barátok, hiszen nagy nap van ma, ünnep a mai.

Győry András Botond édesapa

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

- * **Szeptember 1-jén, vasárnap 10 órakor** közösen ünneplünk a fasori református kollégium tanévnyitó istentiszteletén.
- * **Szeptember 15-én, vasárnap 18 órától** indul az őszi *Kereszt-kérdések* sorozat, mely november 24-ig tart.
- * **Szeptember 14-én, szombaton 18 órától** az Ars Sacra fesztivál keretében Pálúr János orgonaművész és az Ábrahám Consort Kamarazenekar koncertje lesz.
- * **Szeptember 28-án, szombaton 10 órára** női csendesnapra hívjuk a gyülekezet női tagjait.
- * **Október 1-jén, kedden 18 órakor** kezdődik a felnőtt konfirmációi tanfolyam, mely február 23-ig tart.
- * **Október 7–11-ig, hétfőtől péntekig 18 órától** gyülekezeti evangelizációs héten hangzik az örömenet

FASORI ZENÉS ÁHÍTATOK

- * **Szeptember 1-jén, vasárnap 17 órakor** Szakács Ildikó (ének), Karasszon Eszter (cselló) és Szotyori Nagy Gábor (orgona) koncertjére hívjuk a zenekedvelőket.
- * **Október 6-án, vasárnap 17 órakor** Kovalszki Mária zongora-kamaraestjét hallgathatjuk.

Az elmúlt hat hónapban megkeresztelt
gyermekünkért, akikért fogadalmat tettünk!

Bíró Gábor és Pentaller Anna gyermeke
Bíró-Pentaller Áron

Gér András László és Bódiss Tímea
gyermeke
Gér Johanna Márta

Veperdi Mátyás és Parti Kata gyermeke
Veperdi Máté

Pulay Péter és Csincsák Éva gyermeke
Pulay Panna

Bobák Róbert és Papp Katalin gyermeke
Bobák Balázs

Mészáros Tünde gyermeke
Dewath Norman Joel

Mostani számunkba a fotókat készítette
Devich Márton, Fürjes Kata, Gyórfy
Eszter, Kun Rebeka, Láng Klára, Magai
Margit, Mottl Gábor, Somogyi Péter,
Széplaki György és Vitéz András.
Isten áldását kérve köszönjük
munkájukat, szolgálatukat.

KOLUMBÁRIUM

Nyitvatartás:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17.45

vasárnap: 9–10 és 11–12.30

LELKÉSZI HIVATAL

Fogadóórák:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17.45

HAVI ALKALMAINK NYÁRON

- ◆ Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás vasárnap 10 órakor
3 éves korig gyermekmegőrző szolgálat, óvodások részére összevont csoport
- ◆ Gyülekezeti imaközösség a hónap 2. vasárnapján 8.30-kor
- ◆ Siloám imakör hétfőn 18 órakor
- ◆ Bibliai közösségi óra szerdán 18 órakor
- ◆ Bibliaóra csütörtökön 15 órakor
- ◆ Az *Eltökélt szívű nők* alkalma a hónap 3. szombatján 15.30-kor
- ◆ Úrvacsorai istentisztelet a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 órakor (mindkét időpontban ugyanaz az igehirdetés)

NYÁRI KONFERENCIÁK, CSENDESHETEK

- ◆ Cserkészek hete július 5–15.
- ◆ Pároskörös hét július 7–13.
- ◆ Kincskereső gyermekhét július 18–24.
- ◆ Konfirmandushét július 18–24.
- ◆ Felnőtt fiatalok hete augusztus 4–10.
- ◆ Ifjúsági hét augusztus 19–24.

FASORI HARANGSZÓ

a Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Diószegi Rita, Halász Kinga, Somogyiné Ficsor
Krisztina, dr. Széplaki György, Tézli Péter

Olvasószerkesztő: Diószegi Rita
Tördelőszerkesztő: Kovács György
Felelős szerkesztő: Cseke Hajnalka